SUNDAR SINGH

VIZIUNI

DIN

LUMEA SPIRITUALĂ

CUPRINS:

• CAPITOLUL I
VIAŢA LUI SUNDAR SINGH pag. 1

• CAPITOLUL II
ÎNCEPUTUL pag. 5

PRIMA ÎNTÎLNIRE pag. 6
A DOUA ÎNTÎLNIRE pag. 6

• CAPITOLUL III
REVELAŢIILE LUI SUNDAR SINGH

DESPRE CUM SE ARATĂ DUMNEZEU OAMENILOR pag. 9
DESPRE PĂCAT pag 12
DESPRE MÎNTUIRE pag.13
DESPRE RUGĂCIUNE pag.13
DESPRE CE ÎNSEAMNĂ A SLUJI DOMNULUI pag.15
DESPRE SUFERINŢĂ pag.16
DESPRE RAI ŞI IAD pag.16

• CAPITOLUL IV
VIZIUNI DIN LUMEA SPIRITUALĂ

VIAŢA pag.18
MOARTEA pag.18
CE SE ÎNTÎMPLĂ DUPĂ MOARTE pag.19
LUMEA SPIRITELOR pag.21
FII ÎNTUNERICULUI pag.22
MOARTEA UNUI COPIL pag.23
MOARTEA UNUI FILOSOF pag.24

AJUTORUL SUBTIL OFERIT DE FIINȚELE DIN LUMILE NEVĂZUTE pag.25
DESPRE MANIFESTAREA LUI ISUS pag.26
REFERITOR LA UN MUNCITOR ȘI LA UN OM SUSPICIOS pag.26
UN OM BUN ȘI UN HOȚ pag.27
UNELE PĂCATE SECRETE pag.28
OCAZII PIERDUTE pag.29
UNUI OM RĂU I SE PERMITE SĂ INTRE ÎNTR-UN CER SUPERIOR pag.29
DESPRE SUFLETUL UNUI UCIGAȘ pag.30
ȘI SUFLETUL OMULUI UCIS pag.30
SUFLETUL UNUI MINCINOS pag.32
SUFLETUL UNUI TÎLHAR pag.33
MOARTEA UNUI OM PUR pag.34
LOCUINȚELE CERULUI pag.35
UN PREOT MÎNDRU ȘI UN MUNCITOR UMIL pag.36
VIAȚA ÎN CER pag.37
SCOPUL CREAȚIEI pag.38
DISTANȚA ÎN CER pag.40
SMOCHINUL CEL VESTEJIT pag.41
FIINȚA UMANĂ ESTE SAU NU ESTE CU TOTUL LIBERĂ ? pag.41
MANIFESTAREA IUBIRII LUI DUMNEZEU pag.42

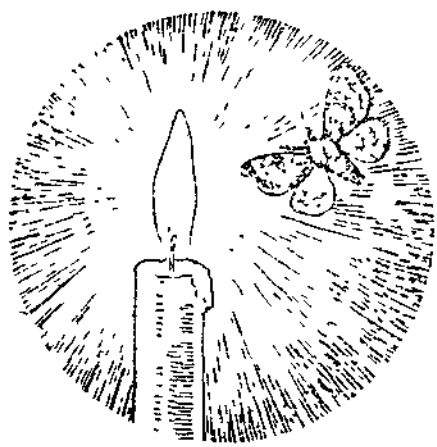

CAPITOLUL I
VIAŢA LUI SUNDAR SINGH

SUNDAR SINGH s-a născut în anul 1889 în Rampur, oraş în statul Patiala, în partea de nord a Indiei. Părinţii săi erau oameni bogaţi, făcînd parte din clasa conducătoare, în casa lor existînd şi servitori. Băiatul a avut parte de o copilărie fără griji în mijlocul familiei şi a urmat clasele primare la şcoala unei misiuni americane. Timpul petrecut în acea şcoală i-a marcat întreaga viaţă, căci acolo el a auzit pentru prima oară citindu-se Biblia. De asemenea, o puternică influenţă a avut asupra lui mama sa, o femeie deosebit de evlavioasă, în felul ei hindus. Dar la vîrsta de 14 ani, SUNDAR şi-a pierdut mama, rămînînd foarte trist şi dezorientat în urma acestui eveniment. După multe şi deosebite frămîntări sufleteşti, SUNDAR s-a convertit la creştinism în urma unei experienţe personale ieşite din comun. În timp ce se ruga în camera sa, însuşi Isus Cristos i s-a revelat în mijlocul unei lumini supranaturale. Era în anul 1904, iar SUNDAR avea pe atunci vîrsta de 15 ani. Tatăl său, aflînd hotărîrile băiatului a fost total împotriva convertirii sale la creştinism.

Au urmat apoi multe încercări din partea familiei şi a rudelor, de readucere a sa la religia tradiţională a acelei zone, dar băiatul a rămas neclintit în credinţa sa.

Tatăl său l-a izgonit nu după mult timp din casă. SUNDAR a găsit însă adăpost la creştinii din zonă. Duminică, 3 septembrie 1905, zi în care împlinea 16 ani, SUNDAR a fost botezat în oraşul Simla.

În ziua de 3 octombrie, la o lună după botezul său, SUNDAR a plecat în lume. Avea pe cap un turban galben şi trupul îi era acoperit de haina portocalie a unui Sadhu sfînt (ascet care a renunţat la viaţa socială, consacrîndu-şi existenţa lui Dumnezeu). Dar el era un Sadhu puţin diferit de ceilalţi din India.

"Ca şi Isus nu-mi trebuie casă sau bogăţii, şi voi împărţi suferinţa cu oamenii, mîncînd doar ce voi primi de la ei, şi vorbindu-le mereu de iubirea de Dumnezeu", spunea SUNDAR SINGH.

El practica o asceză severă şi combina idealul indian al detaşării de planul material cu îndemnul cristic de a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi, dăruindu-şi viaţa şi tot ce făcea oamenilor.

Avea numai 16 ani, radia de sănătate, tinereţe, puritate, spiritualitate şi era primit în cercurile creştine din India, fiind creştin, dar şi printre cei din alte religii, pentru că era indian.

A mers din Rampur la Punjab, prin trecătoarea Bannihal spre Jammu în Kashmir; din Kashmir la frontiera de nord a Baluchistanului şi

înapoi spre Afganistan. A călătorit de asemenea mult în timpul iernii, pentru a răspîndi printre oameni mesajul lui Isus, iar haina sa subţire portocalie, de Sadhu, nu-l putea apăra împotriva frigului şi zăpezii. Picioarele fără încălţăminte îi erau pline de răni, iar creştinii îl numeau cu veneraţie "Apostolul cu picioarele însîngerate".

A străbătut munţii, pădurile şi de numeroase ori a fost văzut mergînd însoţit de pantere, şi alte animale sălbatice, care în prezenţa sa sfîntă deveneau blînde şi inofensive.

În Razar, SUNDAR SINGH a fost închis de călugării intoleranţi ai oraşului într-o groapă adîncă acoperită cu un grilaj mare de fier. Cheia grilajului o avea numai conducătorul mînăstirii. Noaptea însă, SUNDAR a auzit cum lacătul este descuiat şi apoi i s-a aruncat o frînghie pe care s-a putut urca pînă la gura gropii. Aici însă nu şi-a mai găsit salvatorul, care plecase.

Cînd s-a făcut dimineaţă, SUNDAR s-a dus iar, fără nici un fel de frică în piaţa oraşului şi a continuat să vorbească mulţimii despre Isus, cu credinţă şi iubire. Călugării au venit însă curînd, furioşi şi uimiţi de evadarea lui, şi l-au dus la conducătorul mînăstirii. Acesta, supărat peste măsură, nu înţelegea cum a fost posibil să i se fure cheia pe care o avea mereu asupra sa pe inelul cu chei. În furia sa, el a scos inelul cu chei, dar au constatat cu toţii că acea cheie era la locul ei. Înfricoşaţi, de această dată, călugării l-au luat pe SUNDAR şi l-au dat afară din oraş, fără să îi mai facă vreun rău.

În călătoriile sale, SUNDAR a ajuns şi pe vestitul munte Kailas, Olimpul Indiei. Fiind iarnă, frig, zăpadă, SUNDAR s-a rătăcit şi pînă la urmă s-a prăbuşit într-o adîncitură unde a şi rămas mult timp, acoperit de viscol.

După un timp, furtuna s-a mai liniştit şi SUNDAR a văzut apărînd în faţa sa un om ciudat, bătrîn, cu părul lung, unghii neobişnuit de mari şi aproape fioros la înfăţişare. Acesta a început să-i vorbească, spunîndu-i: " Să ne rugăm împreună". Şi SUNDAR a ascultat o minunată rugăciune care s-a terminat cu numele lui Isus. Atunci a înţeles că întîlnise un credincios creştin care trăia acolo, izolat de lume. Vorbind cu el, a aflat că era singur în munţi de peste 300 de ani, trăind în rugăciune şi aspirînd la cunoaşterea Divinului, iubindu-l pe Isus. Avea chiar la el o carte de rugăciuni scrisă în greceşte cu caractere foarte vechi şi care aparţinuse chiar sfîntului Francis Xavier.

SUNDAR SINGH a văzut atunci cu bucurie că lumina învăţăturii lui Isus a pătruns chiar şi în locuri puţin cunoscute ale planetei, prin oameni cu inima curată şi plini de iubire şi înţelepciune.

Însufleţit de iubirea de Dumnezeu, SUNDAR a parcurs distanţe imense pe jos, adesea cu picioarele goale şi însîngerate, şi a dormit pe

pămînt la adăpostul copacilor, ducînd cu el doar o pătură şi Noul Testament. El a mers din sat în sat şi din oraş în oraş, acceptînd ajutorul pe care cineva i-l oferea de bună voie sau, în caz contrar, hrănindu-se cu rădăcini, fructe sălbatice şi frunze. SUNDAR a străbătut în felul acesta o mare parte a subcontinentului Indian.

SUNDAR SINGH a simţit o chemare specială pentru a răspîndi învăţăturile Evangheliei în ţara Tibetului în care un om obişnuit nu poate pătrunde decît cu mari greutăţi. Cu credinţă în Dumnezeu, el a învins piedici aparent de netrecut şi a pătruns în repetate rînduri în Tibet, fără a avea la dispoziţie şosele, căi ferate sau linii aeriene. El a folosit potecile munţilor şi a traversat prăpăstiile pe trunchiuri de copaci răsturnate transversal peste ele, şi aceasta l-a circa 5000 de metri altitudine. El a pătruns în Tibet împotriva voinţei autorităţilor de acolo, şi a avut deînfruntat opoziţia populaţiei. Uneori a găsit totuşi ajutor printre localnici, dar de cele mai multe ori s-a găsit complet singur în faţa unor mari pericole.

Deşi cea mai mare parte a activităţii lui SUNDAR SINGH s-a desfăşurat în subcontinentul indian şi în Tibet, el a predicat şi în alte ţări cum ar fi: Sri Lanka, Nepal, China, Japonia, Singapore, Birmania.

În 1920 a vizitat pentru prima oară Europa, America şi Australia. În 1922 a vizitat Palestina şi apoi din nou Europa.

În anul 1922, SUNDAR SINGH a fost invitat în Elveţia şi Germania. Mii şi mii de oameni i-au ascultat cuvintele. Despre creştinii din Europa, SUNDAR SINGH a făcut cu acest prilej remarci aspre, dar foarte adevărate.

"Eu credeam - a spus SUNDAR SINGH - că toţi locuitorii ţărilor creştine din Europa citesc Biblia şi sînt asemenea îngerilor; dar trecînd prin aceste ţări, am înţeles greşeala mea. Cea mai mare parte dintre ei au obrazul alb şi inima neagră. În ţările de alte religii, văd oamenii mergînd în templele lor; ei cred în Dumnezeu. Aici, văd mai ales oameni care numai cu numele sînt creştini. Ei caută plăcerile, afacerile, luxul, desfătările. Ei se preocupă necontenit numai de bani, de plăceri şi de afaceri.

Altădată gîndeam: că sînt nenorocit că m-am născut într-o ţară care nu este creştină şi credeam că trebuie să fie foarte fericiţi cei din ţările creştine. Dar după ce am vizitat aceste ţări , mi-am schimbat părerea. Locuitorii ţărilor creştine îşi închipuie că au aflat totul şi nu mai au nimic de căutat. Cei mai mulţi sînt mai bucuroşi să meargă la petreceri decît la biserică. Foarte mulţi sînt atraşi de distracţii mărunte în loc să caute să se preocupe de lucruri spirituale. Am rămas profund dezamăgit vizitînd unele ţări creştine şi văzînd că totuşi nu găsesc creştini adevăraţi, ci numai cu numele. A trebuit să constat că acestea nu sînt

ţări creştine, ci numai există unii oameni singuratici care sînt cu adevărat creştini, iar aceştia trăiescdeparte de forfota bisericilor. Se împlinesc şi aici cuvintele Scripturii: "Între ai Săi a venit, dar ai Săi nu L-au primit". Mulţi dintre ,cei care îşi spun creştini nu-şi deschid cu adevărat inima către Isus, ci îl alungă din sufletul lor datorită lipsei de credinţă, superficialităţii şi ignoranţei. El ar putea să le spună: "Eu am un loc în bisericile voastre, dar nu mi-aţi făcut loc în inimile voastre. Aveţi un cult pentru mine, dar Eu vreau să Mă înţelegeţi cu adevărat, să vă deschideţi inimile faţă de credinţă şi trăiţi cu Mine în suflet pentru Dumnezeu".

Vorbind într-o predică despre pacea lumii, SUNDAR SINGH a spus: "Dumnezeu este pacea cea adevărată pentru că El este Împăratul păcii. Oamenii au încercat să aducă pacea în această lume şi să pună capăt războaielor. Liga Naţiunilor a făcut şi face mari eforturi pentru pace, dar nu poate să facă nimic atîta vreme cît nu este o Ligă a inimilor - iar această Ligă nu este posibilă cît timp inimile nu sînt închinate Aceluia care este Stăpînul lor, Dumnezeu cel veşnic".

Apoi, SUNDAR s-a retras în India pentru a se odihni, însă chemarea pentru Tibet nu l-a părăsit. În 1929, el a plecat pentru ultima oară spre Tibet. Odată cu plecarea sa, a dispărut orice informaţie despre el. SUNDAR SINGH nu s-a mai întors niciodată. Prietenii lui, şi chiar guvernul Indiei, au întreprins cercetări pentru a descoperi ce s-a întîmplat cu el, însă toate cercetările au fost zadarnice. Nu s-a descoperit absolut nimic. În 1933, o scurtă notiţă în presă anunţa că neexistînd nici o ştire despre SUNDAR SINGH, de la plecarea sa spre Tibet în 1929, guvernul Indiei îl consideră mort.

Rămîne însă vie deschiderea spre credinţa în Dumnezeu, pe care SUNDAR SINGH a creat-o în inimile tuturor celor care i-au ascultat învăţăturile. Despre Sundar Singh nu se poate spune că a murit. El s-a retras însă ca şi ceilalţi sfinţi, într-o zonă de înaltă puritate, după ce a lăsat lumii mesajul său spiritual plin de iubire.

SUNDAR SINGH a vizitat ROMÂNIA şi a prezis că focarul spiritual al planetei va fi în viitor în aceste locuri.

Lucrarea de faţă cuprinde unele din revelaţiile avute de SUNDAR SINGH şi care de-alungul timpului le-a făcut cunoscute oamenilor.

CAPITOLUL II
ÎNCEPUTUL

"Eu nu îi înţelegeam deloc pe creştini. Aruncam cu pietre după misionarii creştini care veneau în ţara noastră să-l predice pe Cristos. Eram orb şi nu puteam să văd mărirea Domnului. Îmi amintesc ziua de 16 Decembrie 1904 cînd am stropit Biblia cu petrol şi am aruncat-o în foc să ardă. Credeam că îmi fac datoria, ascultînd numai religia noastră hindusă, dar acest lucru nu mi-a adus nici o linişte sufletească. Pe urmă, am fost aşa de mîhnit şi de tulburat încît m-am hotărît să mă omor. Totuşi, înainte de a mă sinucide, am vrut să-l mai rog o dată pe Dumnezeu să-mi arate calea mîntuirii. Mă gîndeam: «Dacă nimic nu mi se va arăta nici de această dată, dacă nici de data aceasta nu voi înţelege nimic, mă voi sinucide».

După o oră şi jumătate de rugăciune intensă şi profund sinceră, deodată, am văzut o lumină strălucitoare în camera mea. Foarte mirat, crezînd că este foc, deschid uşa şi mă uit, dar nu era nici un foc. Am închis uşa şi am început din nou să mă rog. Atunci, ca într-o lumină,strălucitoare am văzut faţa glorioasă a lui Isus CRISTOS. Nu ştiam cine este, dar El mi-a spus: «Pînă cînd mă vei mai prigoni tu ? Eu am murit pentru ca tu să poţi să te apropii de Dumnezeu; pentru tine am suferit şi mi-am dat viaţa».

Am rămas încremenit. Credeam că Cristos este mort şi iată-L înaintea mea. Am auzit vocea Sa şi am simţit cum mi-a pătruns în tot sufletul cu o lumină cerească... M-am rugat Lui să mă ierte pentru ignoranţa mea, care m-a făcut înainte cu trei zile, să ard Biblia. Am strigat: «Domnul şi Mîntuitorul meu, iartă-mă căci am fost orb sufleteşte». Mi s-a dat apoi această încredinţare: «Într-adevăr tu ai fost orb sufleteşte, dar acum Eu ţi-am deschis ochii inimii. Aşadar mergi şi vorbeşte despre Mine»...

De atunci l-am închinat Lui toată viaţa mea. De atunci am găsit pacea şi bucuria cea vie.

Era noapte încă şi tatăl meu dormea. Am alergat plin de bucurie la el şi trezindu-l i-am spus: «Tată, sînt creştin!».El nu a vrut să creadă. «Ce, ţi-ai pierdut capul ? Du-te şi te culcă! Alaltăieri tu ai ars Biblia, şi acum eşti creştin!. Cum se poate una ca asta ?» Eu i-am răspuns: «Este adevărat, eu ştiam doar de Isus cel din carte, fără să-L fi simţit vreodată în sufletul meu. Dar acum Îl cunosc pe El, pe Isus cel veşnic viu, pentru că am avut revelaţia măreţiei Lui, a iubirii Lui şi ştiu că El este în deplină uniune cu Dumnezeu. L-am urît mult timp crezînd că nu este decît un om care a trăit acum 2000 de ani şi care s-a înconjurat pe nedrept cu o aură

de legendă. Astăzi însă L-am văzut pe Isus viu şi vreau să-I slujesc Lui».

Tatăl meu spuse iar: «Dar tu ai vrut ieri să te sinucizi ?»... «Da,da, tată dragă, eu m-am şi sinucis. SUNDAR SINGH cel de ieri nu mai este... el este mort... el a murit... eu sînt un SUNDAR nou... un om nou...»

Tatăl meu socotea ca o mare ruşine pentru familie trecerea mea la credinţa creştină. Mi-am luat hainele şi gonit din casa părintească, într-o noapte friguroasă, am stat sub un arbore pînă dimineaţa. Nu cunoşteam suferinţa căci fusesem crescut în lux şi bogăţie. Găseam starea aceasta a mea dureroasă şi chiar mi-au venit gînduri rele: «Ieri eram în casa părintească, liniştit, avînd totul din plin şi acum sufăr aici". Am început însă, plin de credinţă în Isus să mă rog şi am simţit deodată o minunată pace, bucurie şi putere. Atunci am înţeles că în mijlocul luxului şi îndestulării din casa părintească nu eram liniştit datorită singurătăţii sufleteşti, iar acum, sub un arbore, în noaptea friguroasă, sînt cuprins de o linişte minunată, întreaga mea fiinţă fiind plină de iubirea pe care Isus o trezise în mine, pentru Dumnezeu. Era prima mea noapte petrecută în rugăciune cu Mîntuitorul."

PRIMA ÎNTÎLNIRE

Era întuneric beznă. Ieşisem singur să mă rog în pădure. Mă aşezasem pe o stîncă şi începusem să-I spun lui Dumnezeu păsurile inimii mele, cerîndu-I ajutorul. După cîteva clipe, am văzut apropiindu-se de mine un om sărac. Am bănuit că era flămînd şi îngheţat de frig şi venea să-mi ceară vre-un ajutor. M-am ridicat şi i-am spus că şi eu eram un biet cerşetor fără nici o avere decît velniţa cu care mă acopeream... i-ar fi mai de folos dacă s-ar duce în oraş să cerşească pe la porţile oamenilor avuţi.

Abia am rostit aceste cuvinte, şi iată El se prefăcu într-o lumină ca de fulger şi pieri lăsînd după El o binecuvîntare asemenea picăturilor de ploaie ce cad pe un pămînt uscat de secetă.

Vai! Era scumpul meu Mîntuitor, care venise la mine, nu ca să capete ceva de la mine, ci ca să-mi dea El mie, sărmanului şi nefericitului şi să mă îmbogăţească sufleteşte.

Gîndindu-mă la nebunia şi superficialitatea inimii mele, am plîns cu amărăciune.

A DOUA ÎNTÎLNIRE

Într-o zi, încheindu-mi lucrul, m-am dus în pădure să mă rog. M-am aşezat pe aceeaşi stîncă, şi mă gîndeam la rugăciunea pe care urma să o fac. Cînd, iată, mi se arată un om. Înfăţişarea lui dovedea că

era un om de neam mare şi părea plin de evlavie, dar în priviri avea un fel de viclenie, iar în grai ceva necurat. El îmi spuse următoarele: "Învăţătorule, iartă-mă că-ţi tulbur singurătatea şi rugăciunile tale, dar sînt dator să caut binele altora; am venit la tine pentru că m-a mişcat adînc viaţa ta aşa de curată şi plină de renunţări. Dar cu toate acestea, tu nu eşti cinstit cum se cuvine. Ţi-ai închinat inima şi sufletul tău binelui oamenilor şi lumea nu ştie să te preţuiască.

Întoarcerea ta la creştinism a avut un mare răsunet, dar nimic mai mult; unii chiar te privesc cu neîncredere. Nu ar fi mult mai bine pentru tine să ajungi conducătorul celor de un neam cu tine? Poporul nostru din Tibet este în căutarea unui conducător. Dacă ai primi sfatul meu, în curînd vom vedea zeci de mii de hinduşi şi de musulmani devenind ucenicii şi închinătorii tăi !"

Ascultînd aceste cuvinte, am simţit venindu-mi pe buze în chip firesc, cuvintele Domnului: "Pieri Satano!" Ştiam eu că tu eşti un lup prefăcut în oaie. Tu doreşti să părăsesc calea cea adevărată a înălţării, să las crucea şi viaţa veşnică, pentru ca să apuc pe calea cea largă ce duce la moarte. Domnul este răsplata mea, El şi-a dat viaţa pentru mine! Şi eu sînt dator să mă jertfesc cu tot ce am pentru El, căci El este totul pentru mine. Pleacă, căci eu nu am nimic de împărţit cu tine!"

Auzind acestea, el s-a speriat şi a pierit ca o năluca bolborosind vorbe neînţelese.

După ce am respins această ispită, eram atît de tulburat încît m-au podidit lacrimile şi am început să mă rog astfel:

"O! Doamne Dumnezeule, Tu Cel ce eşti totul şi pretutindeni, Tu Cel ce eşti Viaţa vieţii mele, Duhul duhului meu, ai milă de mine şi umple-mă cu Duhul Tău cel sfînt şi cu iubirea Ta, să nu mai încapă nimic altceva în inima mea, în afară de Tine. Nu doresc nici o binecuvîntare, ci pe Tine însuţi, pe Tine cel ce eşti izvorul vieţii şi binecuvîntării. Nu vreau nici lumea, nici deşertăciunile, nici slava ei, nu vreau nici chiar cerul, dar Te vreau pe Tine; căci unde eşti Tu, acolo e şi cerul! În Tine mi-am aflat pacea şi fericirea inimii mele. Pentru Tine este creată inima mea, nu pentru alte făpturi. De aceea inima mea nu-şi poate afla nicăieri odihna, decît în Tine, Tată, cel ce ai sădit în mine această sete de pace şi Dumnezeire. Smulge din inima mea tot ceea ce este potrivnic voinţei Tale, sălăşluieşte Tu în adîncul ei şi călăuzeşte-o Tu însuţi! Amin!"

Cînd m-am ridicat, ce-am văzut ? O fiinţă înfiripată din raze de lumină, de o negrăită frumuseţe, care stătea în faţa mea. Deşi nu rostea nici un cuvînt, şi deşi nu eram în stare să o privesc bine din cauza lacrimilor care îmi umpluseră ochii, un val de iubire se desprindea din Ea şi o lumină divină îmi umplea sufletul. L-am recunoscut îndată pe Domnul meu cel scump; m-am sculat de pe stîncă şi am căzut la picioarele Lui. El

avea în mînă cheia inimii mele; îi descuie uşa şi mi-o umplu de iubirea Lui.

Nu mai vedeam nimic, nici în mine, nici în jurul meu. Numai pe El îl vedeam. Vădit lucru, inima omului este templul şi tronul lui Dumnezeu. Cînd Dumnezeu îşi alege o inimă omenească şi pătrunde în ea, cerul şi împărăţia lui Dumnezeu încep să trăiască în inima acelui om.

În cîteva clipe, întreaga mea fiinţă a fost plină de Dumnezeu şi El îmi descoperi lucruri atît de minunate, încît cărţi întregi de aş scrie, tot nu le-aş putea povesti pe toate. Numai graiul cerului poate rosti lucrurile cereşti. Graiul pămîntean nu este în stare să cuprindă în cuvinte asemenea minuni. Cu toate acestea, eu mă voi strădui să scriu cîte ceva din cele ce Domnul însuşi mi-a împărtăşit în aceste întîlniri.

CAPITOLUL III
REVELAȚIILE LUI SUNDAR SINGH

DESPRE CUM SE ARATĂ DUMNEZEU OAMENILOR

Fericirea adevărată nu este determinată de ceea ce vedem cu ochii noștri fizici. Fericirea se naște din ceea ce noi vedem cu sufletul și cu inima noastră. Mii de oameni M-au văzut în Palestina, dar mulți dintre ei nu au fost totuși mai fericiți decît cei care nu M-au văzut; mulți M-au văzut dar nu s-au mîntuit, fiind spiritual orbi.

Dumnezeu cel nemuritor și duhurile cerului nu pot fi văzute de ochii de lut ai făpturii. Cum veți putea vedea voi de pildă, pe Cel ce-a zidit sufletul vostru, cînd voi nu vă puteți vedea propriul vostru suflet ?

Numai cînd vi se vor deschide ochii sufletului vostru, veți putea vedea pe Cel ce este Spirit. Acum într-adevăr tu Mă vezi, dar Mă vezi cu ochii sufletului, nu cu cei ai trupului. Dacă atîtea mii de oameni M-au văzut în Palestina, crezi tu oare că această vedere le-a deschis tutror ochii sufletului?... sau că prin aceasta Eu M-am făcut un om muritor? Eu M-am întrupat în această lume ca să răscumpăr păcatele lumii; și cînd s-a sfîrșit această lucrare de mîntuire a oamenilor, ceea ce era pieritor în Mine, s-a prefăcut în Viață Veșnică. De aceea, după învierea Mea, numai aceia Mă puteau vedea, care aveau trezită vederea spirituală.

În lumea aceasta sînt oameni care știu multe lucruri despre Mine, dar care nu Mă cunosc, adică oameni care nu au nici un fel de trăire mistică, și nu Mă simt în sufletul lor. Ei nu au o credință adevărată în Mine și nu Mă recunosc ca Domn și Mîntuitor. Ei sînt orbi din naștere. În zadar îi spui unui orb cît sînt de frumoase culorile. El nu e în stare să-și dea seama de frumusețea lor. El va putea să-și dea seama de frumusețea lor numai după ce i se vor deschide ochii.

Așa sînt și cei orbi spiritual. Numai cînd un om va avea trezită vederea spirituală, va putea să Mă cunoască și să înțeleagă că Eu s[illegible] Dumnezeu cel întrupat. Cultura nu ajută la nimic aici, dacă nu există și trăirea interioară a credinței și iubirii de Dumnezeu.

Sînt mulți credincioși care simt prezența Mea în inimile lor și ei dobîndesc astfel viața și pacea lăuntrică. Ei nu pot să Mă vadă direct, dar simt prezența Mea în ființa și viața lor și acest simțămînt le dă putere și fericire.

A fost odată o femeie ce s-a ascuns în grădină, între copacii stufoși și copilul ei o căuta plîngînd. El străbătu toată grădina fără să o găsească. O slugă îl încuraja pe copil să nu plîngă îmbiindu-l să-și ia fructe

dulci şi să culeagă flori frumoase. Voia prin aceasta să-l facă să uite de mama sa şi să nu o mai caute.

Însă copilul striga înainte: "Nu,nu ! eu vreau să o găsesc pe mama. Vederea ei îmi este mai dulce decît toate fructele, şi iubirea ei mai plăcută decît mireasma tuturor florilor. Eu vreau să o găsesc pe mama."

Mama, ascultînd toate acestea din ascunzătoarea ei a ieşit îndată, a luat copilul în braţe, l-a sărutat şi atunci grădina a devenit pentru el, pentru copil, un adevărat rai. Tot aşa, nici copiii Mei nu se pot lăsa înşelaţi de nici una din plăcerile sau fructele cu care îi îmbie grădina lumii; ei trebuie să Mă găsească pe Mine. Căci Eu sînt lumina lumii.

Buretele este în apă şi apa este în burete. Acestea sînt două lucruri deosebite. Tot aşa, copii Mei rămîn în Mine şi Eu în ei. Acesta nu este panteism, căci Împărăţia lui Dumnezeu se poate găsi în inima oricui trăieşte în lume. După cum apa este în burete, tot aşa Eu sînt pretutindeni, în fiecare fiinţă, în fiecare lucru, dar Eu nu sînt lucrurile acestei lumi.

Spălaţi o bucată de cărbune de lemn - el nu-şi va pierde culoarea neagră, dar daţi-i foc şi negreala va pieri. Tot aşa sfîntul botez spală pe cei răi de negreala păcatului, purificîndu-i. După cum focul este în cărbune şi cărbunele în foc, tot aşa Eu sălăşluiesc în fii Mei şi ei în Mine şi prin ei, Eu Mă arăt tuturor.

Eu cunosc starea sufletească a oamenilor, şi Mă arăt fiecăruia în măsura în care el are nevoie de aceasta. Pentru ca să călăuzesc pe oameni spre viaţa ce adevărată, Eu nu puteam folosi alt mijloc mai bun, decît să Mă fac om ca ei. În felul acesta, oamenii au putut să înţeleagă că Tatăl Ceresc nu este o fiinţă ciudată şi înspăimîntătoare, ci că El este iubire; El este ca şi ei, căci ei au fost croiţi după chipul şi asemănarea Lui.

E o dorinţă firească pentru un om să se închine şi să iubească pe Acela în care crede. Dar pe Tatăl, e cu neputinţă să-L vadă, deoarece El întrece orice înţelegere omenească şi cel ce doreşte să cunoască infinitul, trebuie să fie el însuşi infinit. Omul obişnuit este însă mărginit, limitat şi neîncrezător; de aceea el nu îl poate vedea pe Dumnezeu.

Dumnezeu s-a întrupat în Mine pentru ca fii săi, fiinţele încă limitate şi îngerii toţi, să-L poată afla în slava Sa cea cerească şi să trăiască astfel o mare fericire.

Eu sînt chipul lui Dumnezeu Cel nevăzut, împlinirea Dumnezeirii în trup. Cel ce M ă cunoaşte pe Mine Îl cunoaşte pe Tatăl.

Tatăl, Eu şi Sfîntul Duh sîntem una. Noi sîntem ca şi Soarele. În Soare se află şi căldura şi lumina, deşi lumina nu este căldură şi căldura nu este lumină. Ele coexistă în acelaşi loc, izvorăsc din acelaşi loc, dar faţă de oameni au totuşi înfăţişări diferite.

Sfîntul Duh şi cu Mine venim de la Tatăl şi dăm lumină şi căldură lumii. Asemenea focului, botezul Sfîntului Duh arde orice fel de păcat din inima oamenilor, pregătindu-i pentru viaţa divină, prin curăţire şi sfinţire. Eu, Cel ce sînt lumina cea adevărată, îi pot salva pe cei care sînt în prăpastia întunericului şi-i călăuzesc către viaţa spirituală cea adevărată, dîndu-le fericirea veşnică a cunoaşterii Divinului.

După cum lumina şi căldura nu sînt despărţite de Soare, tot aşa şi noi, Tatăl, Eu şi Duhul Sfînt sîntem una.

Dumnezeu este iubire. În orice fiinţă, dar cel mai profund în om, Dumnezeu a sădit sămînţa iubirii. Aşadar, să dăruim lui Dumnezeu. Omul trebuie să-L iubească pe Cel ce i-a creat inima, sufletul şi mintea; omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima sa, din tot sufletul său şi din tot cugetul său şi nu numai pe Dumnezeu, ci tot ceea ce El a creat. Iubind pe Dumnezeu, omul va iubi şi toată creaţia Lui.

Dacă omul nu iubeşte pe Cel ce a sădit în el puterea de a iubi, el se abate de la menirea adevărată a iubirii şi atunci, aceasta se preface în egoism. Orice om care este egoist este în egală manieră un sinucigaş.

Am mai spus: "Iubeşte-l pe aproapele tău, ca pe tine însuţi". Într-un înţeles mai larg, omenirea întreagă este aproapele nostru.

E uşor să fii bun cu un străin, chiar dacă el îţi este vrăjmaş, cînd nu trăieşti cu el decît două-trei zile. Dar a ajunge să înţelegi şi să iubeşti ca pe tine însuţi un om care trăieşte zilnic cu tine şi-ţi pricinuieşte mereu necazuri şi supărări, este într-adevăr un lucru duficil. În ziua în care vei fi cîştigat această mare biruinţă, vă va fi uşor să iubiţi orice om ca pe voi înşivă.

Cînd un om iubeşte pe Dumnezeu din toată inima sa, din tot cugetul său şi cu toată puterea lui, şi pe aproapele său ca pe sine însuşi, în inima lui nu va mai putea exista nici un fel de îndoială. Împărăţia lui Dumnezeu se va statornici înăuntrul său şi această Împărăţie este veşnică. Curăţit prin văpaia iubirii, acest om se transformă după chipul Tatălui care este în ceruri şi care l-a zidit odinioară după propriul său chip spiritual.

Sufletul din trupul omenesc este asemenea unui pui ascuns în coaja unui ou. Dacă, printr-un mijloc oarecare, puiul dinăuntru ar afla că dincolo de coaja lui se întinde o lume nesfîrşită, cu flori de tot felul, cu ape şi coline fermecătoare, dacă i s-ar spune că toate acele lucruri sînt

frumoase şi că în această lume trăiesc şi părinţii lui şi că odată va locui şi el acolo, dacă i s-ar spune că va scăpa şi el odată din închisoarea oului şi va vedea toate aceste lucruri, el nu ar înţelege nimic şi nu ar crede ceea ce i s-ar povesti.

Dacă i-aţi spune că într-o zi el va vedea cu ochii lui micuţi toată lumea aceasta şi că va colinda în zbor cu plăpîndele lui aripi tot văzduhul acestei lumi, el nu va crede, şi nici o dovadă nu l-ar putea convinge.

Tot aşa, mulţi oameni nu cred în lumile subtile invizibile şi în Dumnezeu, pentru că ei nu văd dincolo de învelişul de materie al corpului fizic.

Imaginaţia lor, ca şi aripile plăpînde ale puiului, nu se poate avînta dincolo de graniţele judecăţii lor mărginite; ei nici măcar nu-şi pot imagina fericirea eternă pe care Dumnezeu o pregăteşte pentru mult iubiţii săi fii.

Dacă puiul din ou ar zice că nu mai este nimic în afară de coaja sa, mama lui i-ar răspunde: "Ce vorbeşti tu ? Afară sînt munţii, florile şi cerul albastru". "Vorbeşti prostii, căci eu nu văd nimic din toate acestea", i-ar răspunde puiul, dar îndată ce şi-ar sparge coaja, el ar putea vedea că cele spuse de mama sa sînt adevărate.

La fel, oamenii sînt închişi în propriul trup şi datorită limitării lor nu pot vedea Cerul Fericirii veşnice. Dar cînd această coajă a corpului fizic va fi înlăturată prin forţa iubirii şi a cunoaşterii, atunci se va ajunge la adevărata fericire.

Omul, făptură mărginită, are nevoie de credinţă ca să se poată înălţa să cunoască Misterul lui Dumnezeu Cel Nemărginit.

E cu neputinţă minţii limitate a omului să pătrundă în adîncimile tainelor lui Dumnezeu, atîta timp cît acesta nu depune efortul de a-L cunoaşte pe Cel care l-a creat.

Aici, pe pămînt, viaţa e supusă suferinţelor, nimicirii şi morţii, dar cînd ea se luminează prin credinţa în Dumnezeu Cel Nemuritor, izvorul vieţii veşnice, această viaţă ajunge ea însăşi veşnică.

Eu sînt Alfa şi Omega, începutul şi sfîrşitul, zice Domnul, Cel ce este şi Cel ce era şi Cel ce vine, Atotştiutorul.

DESPRE PĂCAT

Păcatul este numele cu care a fost numită orice faptă pe care o săvîrşeşte un om nesocotind voinţa lui Dumnezeu şi urmînd numai propria sa voinţă, fără a deosebi binele şi adevărul de ceea ce este rău şi nedrept, urmărind totdeauna să-şi satisfacă pasiunile egoiste şi acţionînd numai după bunul său plac.

Păcatul nu are o existenţă a lui proprie şi nu putem spune că el a fost creat de cineva; el este mai de grabă o stare. Dumnmezeu, Creatorul lumii, nu a putut să dea naştere nici unui lucru rău, căci ar fi fost împotriva firii sale.

Păcatul este numai o stare în care se complace omul ignorant. Lumina există, dar întunericul nu există; întunericul este numai absenţa luminii. Tot aşa răul şi păcatul nu au nici un fel de viaţă a lor, căci ele sînt numai absenţa binelui, lipsa de adevăr, sau negarea acestora. Această stare de păcat este foarte primejdioasă, deorece din pricina întunecimii şi ignoranţei în care ea te cufundă, multe suflete se abat de la calea cea dreaptă.

DESPRE MÎNTUIRE

Iertarea păcatului nu înseamnă mîntuirea deplină. Mîntuirea deplină înseamnă deplina izbăvire de păcat. Cel ce a dobîndit iertarea unor păcate, poate totuşi să sufere datorită altor păcate ale lui. Un om bolnav de multă vreme, şi-a pierdut minţile şi într-o zi s-a năpustit asupra unui prieten şi la ucis. Osîndit la spînzurătoare, el a fost iertat la cererea *familiei sale, care a dovedit judecătorului că nebunia fusese pricina* omorului. El a fost iertat, dar înainte de a i se vesti iertarea, el a murit de teribila boală de care suferea. Ce folos a avut el de pe urma iertării dobîndite ? Singura lui mîntuire ar fi fost vindecarea completă a bolii de care suferea. Numai atunci el s-ar fi putut bucura deplin de iertarea primită.

DESPRE RUGĂCIUNE

Cînd soarele îşi revarsă potopul lui de foc asupra apei sărate a oceanului, aburii mării se ridică de la faţa apei şi se prefac în nori. Apa sărată s-a prefăcut în apă dulce care cade acum în ploi binefăcătoare, udînd ogoarele pămîntului. Sarea şi toate celelalte impurităţi ale apei, au rămas în mare, ele nu s-au înălţat în văzduh. Tot aşa, gîndurile şi dorinţele omului care se roagă se înalţă la cer, unde razele Soarelui dreptăţii le curăţă de orice urmă de păcat. Rugăciunea adevărată e atunci ca un nor ce revarsă din cer pe pămînt o ploaie de binecuvîntări, înnoind viaţa omului.

Pentru o barcă, e lucru firesc să plutească pe apă, dar ea e în mare primejdie şi se scufundă dacă apa pătrunde în ea. Tot aşa, pentru om, e foarte firesc ca el să trăiască în lume, dar dacă pasiunile şi dorinţele pun stăpînire pe inima lui, atunci el e pierdut.

De aceea a făcut Dumnezeu lumea, pentru ca omul să se

folosească inteligent de ea în evoluţia sa spirituală, şi nu să ajungă să se piardă din cauza ei.

Cei ce nu se roagă, uitînd că rugăciunea adevărată este respiraţia sufletului, mor înecaţi în apele lumii.

Cînd viaţa sufletească suferă din cauza lipsei rugăciunii, bunurile acestei lumi, lăsate de Dumnezeu spre folosul omului, se prefac într-un izvor de suferinţă şi moarte pentru acesta.

Trăiţi în lume, dar să nu fiţi robiţi lumii. Atunci lumea nu vă va face nici un rău, ci vă va fi prielnică dezvoltării vieţii voastre spirituale, dacă, voi vă veţi îndrepta inima către Divin. În multe locuri mocirloase, vedem înflorind flori a căror mireasmă face să piară orice miros urît. Vedem şi plante care se întorc permanent spre Soare ca să-şi ia puterea de creştere şi înflorire din căldura şi lumina lui. Pămîntul, în loc să le vateme, le hrăneşte şi le ajută să crească.

Omul care se roagă, întorcîndu-şi sufletul lui spre Mine, primeşte căldura şi lumina Mea.

Un cocostîrc bătrîn stă gînditor pe malul unei bălţi. Privindu-l, neam putea închipui că el se gîndeşte la bunătatea apei care potoleşte setea şi curăţă murdăria... privindu-l, l-am putea asemăna cu un om, cu un filosof care gîndeşte la puterea şi slava lui Dumnezeu... privindu-l neam putea închipui că el se roagă în felul lui. Dar, vai, gîndurile lui sînt altele. El se gîndeşte la... broaşte. El stă la pîndă aşteptînd să se ivească o broască şi să o înhaţe.

Sînt mulţi oameni care se roagă asemeni acestui cocostîrc. Pe ţărmul oceanului vieţii, ei stau ca şi cocostîrcul, în poziţia de rugăciune. Dar, vai, gîndurile lor în timpul rugăciunii nu se îndreaptă spre puterea şi iubirea lui Dumnezeu... nu se îndreaptă spre darurile Duhului Sfînt... spre darurile mîntuirii sufleteşti.

Ei se gîndesc la dobîndirea de bunuri materiale, la plăceri, bani etc. Prin rugăciune, cei mai mulţi oameni cerşesc mai ales bunuri trecătoare, efemere.

Ei îşi întorc inima de la izvorul adevăratei mulţumiri şi o îndreaptă spre obţinerea lucrurilor peritoare cu care odată, vor trece şi ei.

Omul cu mîna uscată care a venit într-o zi la Mine să-l vindec, s-a supus fără îndoială poruncii Mele de a-şi întinde mîna şi mîna lui s-a făcut sănătoasă ca şi cealaltă.

Gîndiţi-vă că în loc să aibă credinţă şi să se supună poruncii Mele, el ar fi început să discute porunca Mea, zicînd: "Cum să-mi întind mîna ? Dacă n-ar fi fost bolnavă nu aş mai fi alergat la tine ! Vindecă-mi-o mai întîi şi pe urmă am să o întind !" Această atitudine din partea

bolnavului ar fi putut părea foarte întemeiată celor din jurul lui, dar dacă ar fi zis așa, mîna lui cea uscată nu s-ar fi vindecat.

Tot așa și cel ce se roagă, trebuie să fie gata să se supună, întinzînd spre Mine, mîinile lui, oricît de slabe și de uscate ar fi ele.

În acest fel, Eu îi voi putea fi de ajutor, dăruindu-i viață și binecuvîntare.

DESPRE CE ÎNSEAMNĂ A SLUJI DOMNULUI

Dumnezeu este iubire. El lucrează fără odihnă, pentru făpturile Sale. El dorește ca făpturile Sale și îndeosebi omul, pe care l-a creat după propriul chip, să nu se lase copleșit de lene și inerție.

Marea virtute a slujirii constă în aceea că omul, punîndu-se în slujba fraților săi, se ajută, de fapt, chiar pe sine.

Într-o zi, în Tibet, un om era în primejdie de moarte din pricina gerului cumplit. Dar iată, pe marginea drumului, el zări un alt om înghețat și el de frig, gata să-și dea sufletul; el îl luă pe umeri și amîndoi au scăpat cu viață.

Efortul pe care îl făcu drumețul să ia în spate pe aproapele său, îi încălzi pe amîndoi și le reînsufleți puterile. Iată, cum, mîntuind pe alții, te mîntuiești pe tine însuți.

Iată adevăratul înțeles al slujirii.

Dumnezeu are întotdeauna grijă de om, dacă omul are și el grijă de sine și de semenii săi. Dumnezeu nu vine în ajutorul oamenilor decît dacă și ei își pun în slujba Lui și a semenilor lor toate puterile și energia de care dispun.

De pildă, ridicarea pietrei care acoperea mormîntul lui Lazăr era o treabă omenească; Dumnezeu nu avea nevoie să-și arate puterea Lui, ridicînd lespedea de piatră de pe mormînt. Lucrul acesta rămase în seama oamenilor ce erau de față și după ce oamenii își făcură slujba lor ridicînd piatra, Dumnezeu - adică Eu însumi - am făcut ceea ce oamenilor le era cu neputință. Am dat viață unui mort. Dar oamenii nu-și făcuseră toată slujba lor. Mîinile și picioarele lui Lazăr erau legate încă cu fîșii de cînepă. Oamenii au trebuit acum să-l deslege pentru ca cel înviat să poată merge.

Iată, aceasta este slujba pe care sînt chemați să o facă ucenicii Mei: ei trebuie să ridice pietrele și să înlăture piedicile și greutățile care închid mormîntul celor care, deși vii, sînt totuși morți spiritual datorită ignoranței lor.

După ce își vor fi făcut ei slujba lor, Eu mi-o voi face pe a Mea: voi da morților viață, trezindu-i către adevărata cunoaștere.

DESPRE SUFERINŢĂ

Dacă vă batjocoreşte lumea, nu vă tulburaţi şi nu vă miraţi; viaţa de aici nu e de odihnă, ci de luptă. Ar fi rău dacă lumea v-ar vorbi de bine. Asta ar însemna că trăiţi în deprinderile şi obiceiurile ei.

Ce poate avea de împărţit lumina cu întunericul? Lauda fiilor acestei lumi poate fi o primejdie pentru voi. Prin această laudă, creşterea vieţii voastre spirituale poate fi zădărnicită şi dorinţa voastră de înălţare micşorată.

Ceea ce aparţine lumii, este trecător şi fără temei. A te încrede în fii acestei lumi înseamnă a zidi castele pe nestatornicia nisipului, mînat de vînturi în toate părţile.

Cu ce alai nu m-au întîmpinat pe Mine în Ierusalim !... Iar după trei zile cînd au simţit că Eu sînt împotriva vieţii lor întinate, au uitat că au strigat "*Osana !*" şi au început să strige:"*Răstigniţi-l !*"

Dacă se ridică împotriva voastră chiar cei ce sînt fraţi de credinţă cu voi, pentru că nu vă înţeleg şi vă pricinuiesc astfel mîhnire, să le fiţi recunoscători.

Amintiţi-vă că Dumnezeu cu toate duhurile lui cereşti,"cu îngerii şi sfinţii, este alături de voi, şi vă ajută să vă împliniţi misiunea voastră în duhul dreptăţii şi credinţei, fiind permanent inspiraţi de Sfîntul Duh.

Ca să mîntuiesc lumea, Eu a trebuit să mă leapăd de toate şi să fiu părăsit de toţi - înainte de a cîştiga biruinţa deplină. Vă miraţi că vă părăseşte lumea ? Nu a părăsit ea pe Însuşi prea bunul Dumnezeu?

DESPRE RAI ŞI IAD

În lumea spirituală, raiul şi iadul sînt două stări deosebite. Aceste stări îşi au originea în inima omului.

Omul, neputîndu-şi cunoaşte în profunzime sufletul, nu poate înţelege nici aceste stări sufleteşti. El nu poate decît să observe prezenţa lor înăuntrul lui, aşa precum simţim îndată suferinţa creată de o lovitură puternică, sau gustul plăcut al unor alimente. Uneori, se întîmplă ca după o bucată de timp să se amplifice efectul pricinuit de lovitură, aducînd cu sine o suferinţă mai mare. Tot astfel mîncarea numai după ce a fost digerată, ne oferă puteri noi.

În acelaşi mod, suferinţa şi ruşinea care urmează păcatului, precum şi bucuria pe care ne-o dă o viaţă de credinţă, nu sînt îndată simţite, decît într-o mică măsură. Pedeapsa şi răsplata deplină vin în general mai tîrziu.

Sînt mulţi oamenii care, cu toată aprinsa lor dorinţă după o viaţă cerească, nu o dobîndesc niciodată, din cauza ignoranţei şi inerţiei lor.

Un biet cerşetor a stat 21 de ani deasupra unei ascunzători, pe care nici el, nici nimeni altul nu o ştia şi în care se afla comoara unui rege.

El dorea şi nădăjduia să ajungă într-o zi om bogat şi cerşea bănuţi trecătorilor. Dar el muri sărac şi fără să fi ştiut că el cerşise o viaţă întreagă stînd pe o comoară nepreţuită.

CAPITOLUL IV
VIZIUNI DIN LUMEA SPIRITUALĂ

VIAŢA

După părerea mea există o singură sursă a vieţii - Viaţa Infinită, Divină şi Atotputernică a cărei putere creatoare a dat viaţă tuturor *fiinţelor vii. Toate făpturile trăiesc în Divin şi vor rămîne în Divin pentru* totdeauna. O spun din nou: Această viaţă a creat nenumărate alte vieţi, *diferite ca nivel. Privind la diferitele nivele de viaţă*, observăm că omul este pe unul dintre acestea, creat după chipul lui Dumnezeu, pentru a rămîne fericit întotdeauna în prezenţa Sa sfîntă, dacă reşeşte să descopere legătura ce îl uneşte cu Divinitatea.

MOARTEA

Viaţa se poate transforma dar nu poate fi distrusă niciodată. Deşi trecerea de la o formă de existenţă la alta este numită moarte, aceasta nu înseamnă neapărat că moartea pune capăt vieţii, nici măcar că ar adăuga sau ar scădea ceva din importanţa vieţii. Ea doar transformă viaţa dintr-o formă de existenţă în altă formă de existenţă. Un lucru care dispare din vederea noastră, nu îşi încetează neapărat existenţa. El apare într-o altă formă şi într-o altă stare, care poate fi percepută numai de cei înzestrat cu simţurile necesare, de către înţelepţi sau clarvăzători.

OMUL NU POATE FI DISTRUS NICIODATĂ

În întregul Univers nimic nu a fost distrus vreodată şi nici nu poate *fi distrus, pentru că Creatorul, bunul noastru Dumnezeu, nu a creat nimic* pentru a fi apoi distrus. Dacă el ar fi dorit să distrugă ceva, nu ar fi creat niciodată acel lucru sau acea fiinţă, pentru că ar fi fost absurd. Şi dacă nimic din creaţia Lui nu poate fi distrus, atunci cum poate fi distrus omul care este încununarea Creaţiei, şi manifestarea Chipului Creatorului său. Poate Dumnezeu să distrugă propriul său chip sau poate vreo altă făptură să facă acest lucru? Niciodată.

Dacă omul nu este distrus după moarte, se ridică întrebarea: "Unde *va exista oare omul după moarte şi în ce stare?*" Voi încerca să dau o explicaţie scurtă, bazîndu-mă doar pe propriile mele experienţe vizionare, deşi nu este posibil să descriu toate lucrurile pe care le-am perceput în viziunile altor lumi spirituale şi astrale din cauză că limba lumii noastre obişnuite este neadecvată pentru a exprima realităţile spirituale existente

acolo, iar încercarea de a reduce la limbajul curent, gloria sublimă a lucrurilor văzute poate duce adeseori la o înţelegere greşită. Voi relata doar cîteva situaţii simple şi instructive care se vor dovedi probabil folositoare pentru toţi, deoarece la un moment sau altul fiecare va trebui să intre în această lume spirituală, nevăzută şi este folositor să ştie încă dinainte, într-o anumită măsură, ce se întîmplă acolo şi să se familiarizeze astfel încă dinainte cu realităţile acestei lumi subtile.

CE SE ÎNTÎMPLĂ DUPĂ MOARTE?

Într-o zi pe cînd mă rugam singur, m-am văzut deodată înconjurat de o mulţime de fiinţe spirituale. Sau aş putea spune că îndată ce ochii mei spirituali s-au deschis m-am găsit în prezenţa multor sfinţi şi îngeri. La început am fost oarecum descumpănit cînd am văzut starea lor strălucitare şi glorioasă, faţă de nivelul meu spiritual încă scăzut. Eu avusesem deja experienţa păcii dătătoare de fericire oferită de prezenţa lui Dumnezeu în viaţa mea. Dar comuniunea cu aceşti sfinţi mi-a adus o nouă şi minunată bucurie indescriptibilă. Pe cînd comunicam telepatic cu aceştia, am primit de la ei răspunsuri la multe dintre întrebările mele în legătură cu dificultăţile create de probleme care mă nedumereau. Prima mea întrebare a fost despre ceea ce se întîmplă la moarte şi despre starea sufletului după ceea ce numim moarte sau părăsirea trupului fizic. Am spus: "Noi ştim ce se petrece cu noi din copilărie pînă la bătrîneţe, dar nu ştim nimic din ce se întîmplă la moarte sau dincolo de aşa-zisele porţi ale morţii. Cunoaşterea corectă a acestui lucru, este doar în posesia acelora care au atins un grad înalt de clarviziune, a marilor înţelepţi, a marilor yoghini, cît şi a fiinţelor ce se află de cealaltă parte a morţii în lumea spirituală. Puteţi oare să-mi spuneţi unele lucruri despre această stare?"

Unul dintre aceşti sfinţi, al cărui nume nu-l ştiu a răspuns: "Moartea este ca şi somnul. Nu există durere în această trecere, cu excepţia cîtorva boli trupeşti, sau a anumitor suferinţe psihice. Aşa cum un om extenuat este biruit de un somn adînc, tot aşa vine somnul morţii peste om. Moartea vine atît de brusc pentru mulţi încît cu mare dificultate unii dintre ei îşi dau seama că au părăsit această lume materială şi că au intrat deja în lumea invizibilă a spiritelor. Adeseori, nedumeriţi de multe lucruri pe care le văd în jurul lor, ei îşi imaginează că vizitează vreo ţară sau vreun oraş din lumea fizică pe care nu le-au văzut înainte. Doar atunci cînd ei primesc mai multe instrucţiuni şi cînd îşi dau seama că trupul lor spiritual este diferit de fostul trup, ei acceptă pînă la urmă faptul că de fapt au fost translataţi şi transferaţi din lumea materială în domeniul invizibil al spiritelor". Un alt sfînt care era prezent,

a dat imediat după aceea următorul răspuns suplimentar la întrebarea mea: "De obicei în timpul morții, trupul își pierde capacitarea de simțire, de aceea el nu simte durerea ci în mod simplu este copleșit de un fel de somnolență. Uneori, în cazurile de mare slăbiciune sau accidente, spiritul pleacă în timp ce trupul este încă inconștient. Atunci spiritele acelora care au trăit fără să se gîndească sau să se pregătească pentru intrarea lor în lumea invizibilă, fiind transferate dintr-o dată, fulgerător în lumea spiritelor sînt extrem de nedumerite și într-o stare de mare tristețe din cauza soartei lor. Așa că ei rămîn adeseori o perioadă destul de mare în nivelele mai joase și întunecoase ale stării intermediare care se află în lumea astrală inferioară. Adesea, spiritele acestor sfere mai joase hăituiesc adeseori foarte rău pe oamenii din acea lume. Însă singurii cărora le pot face rău sînt doar aceia de același fel cu ele, care din voința lor liberă și-au deschis sufletul și inima ca să se întrețină cu ele și astfel prin frecvența lor de vibrație lăuntrică, au făcut cu putință această comuniune. Aceste spirite rele, unindu-se cu alte spirite rele, ar face un imens rău în lume dacă Dumnezeu nu ar fi numit pretutindeni nenumărați îngeri, și energii protectoare pentru apărarea și protejarea aleșilor săi și a creației sale. Așa că aleșii săi sînt întotdeauna în siguranță. Spiritele rele pot face rău doar acelora din lume care sînt de aceeași natură cu ele și care vibrează pe aceeași lungime de undă cu ele și ele pot să o facă doar într-o măsură limitată, în funcție de răul pe care acele ființe chinuite l-au făcut cîndva. Niciodată acest rău nu poate să se prelungească mai mult decît ceea ce ele au făcut cîndva și ceea ce li se răsplătește acum.

Un alt sfînt care stătea lîngă mine a adăugat ca răspuns la întrebarea mea: "Mulți a căror viață nu a fost închinată lui Dumnezeu, cînd sînt pe punctul de a muri, par să devină inconștienți, dar ceea ce se întîmplă de fapt, este că atunci cînd ei văd fețele foarte hidoase ale spiritelor rele care au venit după ei, devin muți și paralizați de o frică cumplită. Pe de altă parte, moartea unui credincios, a unei ființe care în decursul vieții sale s-a deschis față de Divin și a evoluat, este adesea exact opusul acestei situații. El este extrem de fericit, căci el vede îngeri și spirite sfinte înconjurate de glorie, venind să-i ureze bun venit în noua lume. De asemenea, celor dragi care au murit înainte, li se permite să participe lîngă patul său de moarte, să-l îmbărbăteze, să-l primească și să-i conducă sufletul către lumea spirituală unde el are dreptul să intre. Ajungînd în lumea spiritelor, el se simte imediat ca la el acasă. Dar nu pentru că prietenii săi sînt în jurul său, ci pentru că atunci cînd era în lume, el s-a pregătit îndelung pentru această casă, prin încrederea sa deplină în Dumnezeu și prin comuniunea pe care o realizase cu el adesea".

După aceea, un al patrulea sfînt a spus: "Conducerea sufletelor

oamenilor din lume, este grija îngerilor şi a anumitor forţe inteligente, sublime şi atotputernice. În mod obişnuit Isus Cristos, se descoperă pe Sine fiecăruia, în lumea spirituală, la nivele ale Slavei sale care diferă după starea de dezvoltare spirituală a fiecărui om. Iar în unele cazuri, El însuşi vine la patul de moarte, pentru a spune bun venit credinciosului Său care merită aceasta, ştergîndu-i lacrimile cu dragoste, şi conducîndu-l apoi în paradisul pe care îl merită. După cum un copil, care se naşte în lume, găseşte totul pregătit pentru nevoile sale, tot aşa, sufletul care intră în lumea spirituală invizibilă, găseşte totul aici. Iar dacă are nevoie de ceva, prin simplă dorinţă el va obţine instantaneu ceea ce doreşte".

LUMEA SPIRITELOR

Odată, cîţiva sfinţi din lumea invizibilă mi-au spus:

"După moarte, sufletul oricărei fiinţe omeneşti, va intra în lumea spiritelor, şi fiecare, în funcţie de gradul său de evoluţie spirituală, în funcţie de vibraţia sa lăuntrică, de gradul de dezvoltare şi dominanta pe anumite nivele ale fiinţei sale, va ajunge să locuiască cu spirite asemănătoare cu el, la fel cum spune un proverb că: «cine se aseamănă, se adună».

Nimeni, în trupul fizic fiind, nu a intrat în lumea spirituală, cu excepţia unor mari înţelepţi şi realizaţi, şi a unor sfinţi. Totuşi cîtorva li s-a acordat permisiunea ca în timp ce locuiau încă în lumea fizică, să poată vedea lumea spiritelor şi chiar şi cerul cel mai înalt."

După această conversaţie, aceşti sfinţi m-au condus prin acel loc chiar şi pe mine, şi mi-au arătat multe lucruri şi locuri minunate. Am văzut atunci că din toate părţile, zeci de mii de suflete soseau necontenit în diferitele lumi ale spiritelor, şi toate erau însoţite de nişte făpturi luminoase sferice, care erau îngerii şi spiritele bune care le conduceau încă de pe patul morţii. Spiritelor rele nu li se permitea să se apropie de ele ci stăteau departe şi priveau neputincioase, deoarece aura acelor fiinţe era o pavăză pentru influenţa lor negativă. De asemenea, am observat că spiritele bune nu însoţeau sufletele celor care într-adevăr fuseseră răi. În jurul lor erau doar spirite rele care îi însoţeau încă de pe patul morţii, în timp ce îngerii tot la fel stăteau deoparte şi urmăreau în anumite situaţii, să împiedice spiritele rele de a da cale liberă pornirilor lor, prin care încercau să le facă rău acestora. Aproape concomitent, spiritele rele conduceau aceste suflete către întuneric, pentru că atunci cînd erau în trup au permis ca în mod repetat spiritele rele să le influenţeze către rău şi au acţionat chiar malefic.

Îngerii nu împiedicau niciodată voinţa liberă a vreunui suflet, ci îl lăsau să acţioneze aşa cum el doreşte. El este întotdeauna liber să

aleagă. De asemenea, am văzut acolo multe suflete, care au sosit mai tîrziu în lumea spiritelor şi erau însoţite atît de spirite bune cît şi rele, precum şi de îngeri. Dar nu după mult timp, tendinţa fundamentală a vieţii lor a început să se arate şi ei s-au separat, cei buni la cei cu caracterul cel bun, cei răi la cei răi şi pînă la urmă distincţia a fost creată. Cînd sufletele oamenilor sosesc în lumea spiritelor, cei buni se separă deodată de cei răi. În lume, ei sînt adeseori împreună, dar nu tot aşa este în lumile subtile. Acolo, niciodată cei buni nu stau cu cei răi şi nici cei răi cu cei buni. Totuşi cei buni, dacă doresc, pot să viziteze aceste lumi, fără a fi afectaţi de ele, uneori fiind chiar invizibili pentru aceste lumi şi putînd să o facă din curiozitate, dar niciodată nu sînt afectaţi de ceea ce se întîmplă acolo. În schimb, cei care prin natura lor lăuntrică, vibrează la unison cu acele lumi rele, rămîn acolo şi sînt întemniţaţi pînă cînd faptele lor rele sînt consumate prin trăiri şi suferinţe asemănătoare cu coşmarurile unei fiinţe vii, şi abia atunci ei sînt în sfîrşit capabili să părăsească aceste lumi groaznice. Am văzut de multe ori că atunci cînd spiritele celor buni, fii luminii, intră în lumea spiritelor, înainte de toate ei se scaldă în apele impalpabile astrale, care sînt întocmai ca ale unui ocean clar cum e cristalul. În acestea, ele află o împrospătare intensă şi reconfortantă, şi se încarcă cu energie sublimă divină. În aceste ape miraculoase, ele se mişcă încoace şi încolo la fel ca şi în aer. Nu sînt înecaţi cînd sînt în adîncime, nici nu se udă, ci în mod minunat ei sînt curăţiţi, împrospătaţi şi pe deplin purificaţi, conferindu-li-se o stare de fericire şi apoi ei intră în lumea gloriei şi a luminii, unde vor rămîne pentru totdeauna, în prezenţa iubitului lor domn Isus Cristos, şi în comuniune cu nenumăraţi sfinţi, îngeri şi fiinţe foarte evoluate.

FII ÎNTUNERICULUI

În ceea ce priveşte sufletele acelora ale căror vieţi au fost rele, stînjeniţi de compania fiilor luminii şi chinuiţi de lumina atotrevelatoare a gloriei Divine, ei se chinuie şi se ascund în locurile în care naturile lor impure şi pătate de păcate nu pot fi văzute. Din cea mai întunecată parte a lumii spiritelor se ridică adeseori un fum negru urît miros .colo se simte o influenţă negativă, rea, chinuitoare, tensionată, iar în efortul lor de a se ascunde de lumină, aceşti fii ai întunericului, dau năvală în jos şi se aruncă cu capul înainte spre această lume întunecată, de acolo auzindu-se constant amarele lor gemete de remuşcare. Însă cerul este aşezat în aşa fel, încît fumul nu se vede, nici gemetele chinurilor lor nu se aud pentru cei care sînt buni şi evoluaţi. Ele sînt văzute sau auzite, doar dacă cineva din lumile superioare, avînd un motiv deosebit, este curios şi doreşte să vadă suferinţele acelor suflete ce se chinuie în

întuneric. Însă cei care sînt în acel întuneric, nu pot niciodată ieşi de acolo ca să vadă slava, gloria şi fericirea celor aleşi şi buni. De aceea ei nici măcar nu bănuiesc că există asemenea lumi paradisiace.

MOARTEA UNUI COPIL

Odată am putut să asist într-un moment cînd un copilaş a murit de pneumonie şi un grup de îngeri a venit să-i conducă sufletul în lumea spiritelor. Aş fi dorit ca şi mama sa să fi văzut acea privelişte minunată, fiindcă atunci în loc de plîns ea ar fi cîntat probabil de bucurie, pentru că îngerii îngrijesc pe cei mici şi puri, cu o dragoste pe care nici o mamă nu ar fi putut să le-o arate vreodată. Am auzit chiar pe unul din îngeri spunînd către altul: "Vezi cum plînge mama acestui copil din cauza acestei separări scurte? Peste cîţiva ani ea va fi fericită din nou împreună cu copilul ei." Apoi îngerii au dus sufletul copilului către acea frumoasă şi luminată parte a cerului, care este rezervată copiilor puri şi neprihăniţi. În acel loc, îngerii îi îngrijesc şi îi învaţă înţelepciunea cerească pînă cînd în mod treptat, cei mici devin puri, curaţi şi înţelepţi ca îngerii. După un timp, mama acelui copil a murit şi ea, iar copilul ei care acum era ca şi îngerii, a venit cu alţi îngeri, pentru a spune bun venit mamei sale. Cînd el a spus: "Mamă mă cunoşti? Eu sînt fiul tău Teodor", inima mamei s-a umplut de o bucurie imensă şi cînd s-au îmbrăţişat au podidit-o lacrimile de bucurie. Era o scenă emoţionantă pentru mine. Apoi, pe cînd mergeau împreună, el a continuat să-i arate şi să-i explice lucrurile din jurul lor, iar în timpul hotărît pentru rămînerea ei în perioada intermediară, el a rămas cu ea. Cînd perioada necesară de instruire în acea lume s-a încheiat, el a luat-o apoi cu el într-o sferă mai înaltă unde ea însăşi merita să trăiască datorită evoluţiei sale. Acolo erau împrejurimi minunate, o natură luxuriantă, cu fructe şi flori plăcute şi frumos mirositoare, era multă veselie şi dragoste, fiind prezente multe suflete ale oamenilor cu un înalt grad de evoluţie. Apoi, copilul a spus mamei sale: "În lumea fizică, care este o slabă reflectare a acestei lumi reale, cei dragi ai noştri, se întristează adeseori de această plecare a noastră prin lumi invizibile pentru ei. Dar spune-mi te rog, este aceasta moarte, sau viaţa reală după care tînjeşte orice inimă". Mama a spus: "Acum este evident pentru mine că aceasta este adevărata viaţă. Dacă aş fi cunoscut în lume întregul adevăr despre cer, nu m-aş fi întristat niciodată de moartea ta. Ce păcat că cei din lume sînt atît de orbi şi nici nu bănuiesc aceste minunăţii."

În ciuda faptului că Isus a explicat destul de clar despre această stare de glorie şi că Evanghelia relatează mereu despre împărăţia veşnică a Tatălui, totuşi, nu doar oamenii ignoranţi, ci şi mulţi credincioşi rămîn cu totul inconştienţi şi incapabili să perceapă gloria divină.

MOARTEA UNUI FILOSOF

Sufletul unui filosof german a intrat în lumea spiritelor şi a văzut de departe gloria incomparabilă şi fericirea nelimitată a fiinţelor ei. El era acum încîntat de tot ceea ce vedea. Dar intelectualismul său exacerbat, se încăpăţîna să se opună intrării sale depline în glorie. În loc de a admite că ceea ce vedea este adevărat, el şi-a argumentat sieşi astfel: "Nu există nici o îndoială a faptului că eu văd toate acestea. Dar ce dovadă există că aceste lucruri au existenţă obiectivă şi că nu este vreo iluzie a minţii mele. Eu voi aplica şi aici din argumentele logicii, filosofiei şi ştiinţei, şi numai atunci voi fi convins că este realitate şi nu iluzie, după ce voi concluziona eu prin raţionamentul meu."

Atunci îngerii i-au spus: "Din ceea ce spui reiese în mod evident că intelectualismul tău exacerbat a pervertit întreaga ta natură, căci după cum pentru a vedea lumea spirituală nu ai nevoie de ochii fizici, tot aşa, este nevoie de înţelegere spirituală pentru a putea percepe realitatea acestei lumi spirituale. Ştiinţa ta, care are de a face cu planul material a fost lăsată în urmă împreună cu craniul şi creierul tău. Aici nu foloseşte decît ceea ce înţelepciunea ta spirituală, care provine din dragostea şi deschiderea faţă de Dumnezeu, poate să-ţi ofere." Apoi, unul dintre îngeri a spus celuilalt: "Ce trist este că oamenii uită cuvîntul preţios al lui Dumnezeu care spune: «Adevărat vă spun că dacă nu vă veţi întoarce la Dumnezeu şi nu vă veţi face ca nişte copilaşi, cu nici un chip nu veţi intra vreodată în Împărăţia cerului.»".

Am întrebat un înger despre . sfîrşitul acestui om, şi el mi-a răspuns: "Dacă viaţa acestui om ar fi fost cu totul rea, atunci el s-ar fi alăturat imediat spiritelor întunericului. Însă el nu este lipsit de simţ moral. Aşa că el va rătăci orbeşte, învîrtindu-se un timp mai îndelungat în lumea slabă a părţilor mai joase, intermediare, ale stării de mijloc a acestei lumi minunate din invizibil, şi va continua să raţioneze şi să analizeze în mod aberant, conform filosofiei sale penibile, pînă cînd obosit de nebunia sa, el se va lumina şi va realiza că toate aceste raţionamente sînt lipsite de sens. Atunci el va fi gata să primească atît de necesarele idei de la îngerii numiţi în acest scop, iar după instruirea sa, el va fi demn să intre în lumina deplină a Divinului din sfera cea mai înaltă. Într-un anumit sens, întregul spaţiu infinit, umplut cu prezenţa lui Dumnezeu, care este spirit şi atotputere şi fericire, este o lume spirituală. În alt sens, lumea fizică este de asemenea o lume spirituală, căci locuitorii ei sînt de asemenea spirite îmbrăcate în trupuri omeneşti. Dar există totuşi o altă lume a spiritelor, după ce oamenii părăsesc trupul la moarte. Aceasta este o stare intermediară situată între gloria şi lumina cerurilor celor mai înalte şi obscuritaea şi întunecimea celor mai joase planuri. În ea se găsesc

nenumărate nivele şi lumi intermediare de existenţă, sufletul fiind condus către acel nivel pentru care progresul său din lumea fizică l-a făcut potrivit. Întotdeauna, vibraţia sa lăuntrică este cea care îi ghidează instantaneu. El va fi automat atras către acea lume cu care are afinităţi lăuntrice. Cine se aseamănă, se adună. Acolo, îngeri speciali instruiţi pentru această activitate, îi instruiesc un timp mai lung sau mai scurt, în funcţie de necesităţi, după care ei se alătură lumilor din diferitele zone ale lumii invizibile ale astralului, corespunzătoare în gîndire şi natură cu sufletul lor."

AJUTORUL SUBTIL OFERIT DE FIINŢELE DIN LUMILE NEVĂZUTE

Rudele şi cei dragi ai noştri, iar cîte odată chiar entităţi foarte evoluate, fiinţe eliberate, sfinţi sau chiar mari yoghini, vin adesea din lumea nevăzută, din lumile pararele, elevate, să ne ajute şi să ne protejeze. De asemenea, îngerii, la rîndul lor ne ajută în tot ceea ce întreprindem pozitiv şi binefăcător. Totuşi, lor nu li s-a permis niciodată să devină vizibili pentru noi, cu excepţia cîtorva cazuri deosebite. Prin mijloace adeseori necunoscute de noi, ei ne influenţează prin impulsionare benefică către gînduri elevate, către trăiri sublime, spirituale şi ne îndrumă adeseori către Dumnezeu şi către o comportare bună. Iar Duhul lui Dumnezeu care coboară în sufletele noastre ne ajută pentru împlinirea vieţii noastre spirituale, care altfel, fără acest ajutor, nu ar putea fi realizată. Nivelul spiritual al unei fiinţe nu depinde de prieteni sau de poziţia sa socială. Nici nu poate cineva doar prin aceasta să fie cu adevărat mare. Omul este atît de mare, cît de mult poate fi folositor altora, importanţa vieţii sale pentru alţii depinzînd de acţiunile şi serviciile sale pe care le face celorlalţi. Prin urmare, nu trebuie să urmărim să fim doar buni, trebuie să urmărim să fim şi buni la ceva. De aceea, măsura unui om se apreciază, în lumile invizibile superioare, după gradul de dăruire de care este capabil faţă de alţii. După cum a spus chiar Isus Cristos: «Oricine va vrea să fie mereu între voi, atunci să fie slujitorul vostru.»

Bucuria celor care locuiesc în lumile superioare, în ceruri cum se spune, stă în faptul că ei se ajută unul pe altul, prin iubire şi dăruire şi astfel, îndeplinind menirea vieţii lor, ei rămîn pentru totdeauna uniţi cu Dumnezeu.

DESPRE MANIFESTAREA LUI ISUS

În una dintre viziuni, am văzut sufletul unui om care ajungînd în lumea invizibilă a spiritelor a început deodată să-şi caute zeul său. Atunci sfinţii, care erau prezenţi acolo i-au spus: "Nu există nici un zeu aici, cu excepţia Dumnezeului cel adevărat şi a fiinţelor care au atins un grad înalt de dumnezeire, care sînt astfel manifestarea sa vie". Auzind aceasta, omul a rămas uimit, dar fiind un sincer căutător al Adevărului, el a înţeles că a greşit. El a căutat după aceea cu aspiraţie să cunoască Adevărul şi a întrebat dacă poate totuşi să îl vadă de exemplu pe Isus Cristos. În scurt timp, Isus Însuşi s-a manifestat într-o lumină slabă acestui spirit şi altora nou sosite în lumea spiritelor, din cauză că la stadiul acesta, el nu ar fi putut suporta absolut de loc, o manifestare deplină, atotputernică a gloriei sale. Cînd Isus se revelează cuiva, el ia întotdeauna în considerare stadiul evolutiv specific, particular la care sufletul în cauză a ajuns. Aşa că el apare într-o lumină mai mică, sau mai mare a slavei sale, pentru ca manifestarea sa să poată fi întotdeauna suportată şi să folosească în acelaşi timp acelui suflet. Cînd acele suflete, L-au văzut pe Isus în această lumină slabă, dar atrăgătoare, au fost umplute de o mare bucurie şi o pace care întrece puterea noastră de descriere. Erau astfel cuprinse de razele sale dătătoare de viaţă, pe cînd valurile dragostei sale infinite curgeau în jurul lor.

REFERITOR LA UN MUNCITOR ŞI LA UN OM SUSPICIOS

Odată, într-o altă viziune am văzut un muncitor sosind în lumea nevăzută a spiritelor. El era foarte nenorocit , căci toată viaţa lui nu s-a gîndit la altceva decît doar la cîştigarea pîinii sale zilnice. El a fost întotdeauna extrem de preocupat de cele lumeşti pentru a se mai putea gîndi la Dumnezeu sau la lucrurile spirituale. Odată cu el, a murit însă un alt om, care era un suspicios, un încăpăţînat, fanatic în părerile sale. Ambilor li s-a oferit şansa de a rămîne pentru o perioadă mai îndelungată, jos, în lumea spiritelor neevoluate, într-un loc întunecos din lumea invizibilă. Aflîndu-se acolo amîndoi, datorită nivelului de vibraţie asemănător, plini de tristeţe au început aproape disperaţi să strige după ajutor. Unele fiinţe evoluate şi chiar unii îngeri, auzind acest apel disperat al lor, au mers cu dragoste, plini de compătimire să-i înveţe cum să poată ajunge în Împărăţia Gloriei şi Luminii Sublime. Dar, în ciuda întristării lor, la fel ca şi alte fiinţe, cele două au preferat să rămînă în domeniul lor întunecos, căci greşelile lor le pervertise caracterul şi natura lor lăuntrică atît de mult, încît, chiar ascultîndu-i pe aceşti îngeri să îi ajute, aceştia se îndoiau încă de toate lucrurile. Pe cînd priveam, mă întrebam care va fi

sfîrşitul lor. Cînd am întrebat, singurul răspuns a fost de la unul dintre sfinţii care erau acolo şi care mi-a spus: "Vei vedea că Dumnezeu o să aibă milă de ei".

Avînd în vedere natura pervertită a omului, putem aprecia, că dacă se aude o ştire rea despre cineva, chiar dacă este falsă, omul a cărui concepţie predominantă este deformată de răutate o va accepta imediat ca fiind adevărată. Pe de altă parte, datorită acestei pervertiri a sa, dacă o ştire bună, binefăcătoare şi perfect adevărată este primită, de exemplu că un amunit om este foarte evoluat şi că are chiar anumite haruri spirituale, sau că a făcut ceva pentru a salva pe un alt om, sau că a ajuns să îl descopere pe Dumnezeu, sau că este de un mare folos pentru binele semenilor săi, atunci fără ezitare, un asemenea ascultător va spune promt: "Nu se poate, este fals. Acel om trebuie să aibă un interes pentru toate aceste lucruri şi urmăreşte ceva cu această atitudine. Este imposibil să existe aşa ceva". Dacă l-am întreba pe un asemenea om de unde ştie el că primul caz este adevărat, iar al doilea fals, şi ce dovadă poate să aducă, el nu va avea nici cea mai mică dovadă. Tot ce putem învăţa de la o asemenea atitudine perversă a minţii, este că deoarece mintea sa este deformată, din punct de vedere al vibraţiilor, din cauza răului, pesimismului şi pervertirii, el dă cu uşurinţă crezare ştirilor rele, din cauză că acestea se potrivesc promt cu natura sa cea rea şi perversă. De asemenea, el crede că ştirile bune sînt minciuni, deoarece aceste ştiri bune nu se potrivesc cu răul din inima sa. Prin natura sa specifică, atitudinea unui om bun este exact opusul acesteia. El este înclinat în mod natural să se îndoiască de o ştire rea şi să creadă cu mai multă uşurinţă o ştire bună, deoarece această atitudine se potriveşte cel mai bine cu natura sa predominant bună.

Acei care, în această lume, îşi petrec vieţile în opoziţie constantă cu Voinţa Divină, nu vor avea niciodată linişte în inimi, nici în această lume, nici în cea viitoare, atît timp cît această stare nu va fi eliminată. Iar intrînd chiar în lumea spiritelor nevăzute de ochiul omenesc, ei se simt dezorientaţi, mîhniţi şi chinuiţi. Dar cel care în această lume se supune Voinţei Divine, respectă legile sublime ale evoluţiei şi ale firii, va avea o pace deplină, cînd va ajunge în cealaltă lume şi va fi umplut de o bucurie de nedescris, pentru că acolo el se va simţi ca acasă în Împărăţia Tatălui lor Ceresc.

UN OM BUN ŞI UN HOŢ

Odată, într-o viziune spirituală, un yoghin care mi-a apărut mi-a relatat această întîmplare: "Într-o noapte, tîrziu, un credincios a trebuit să parcurgă o anumită distanţă pentru a îndeplini o activitate necesară. Pe

cînd mergea el, a dat peste un hoţ care spărgea un magazin. El i-a spus: "Nu ai dreptul să iei bunul altuia. Acesta este un păcat mare". Hoţul a răspuns: "Dacă vrei să ieşi cu bine de aici, atunci ieşi în linişte, dacă nu, va fi tare rău de tine". Omul bun a insistat, dar cum hoţul nu asculta, el a început să strige şi a sculat vecinii. Ei au ieşit grăbiţi să prindă hoţul. Dar îndată ce omul bun a început să-l acuze pe hoţ, hoţul, la rîndul lui, l-a acuzat şi el pe omul cel bun.

"O, da, a spus el, voi credeţi că acest om este foarte deschis faţă de Dumnezeu, dar eu l-am prins tocmai pe cînd chiar el fura". Deoarece nu existau martori, amîndoi au fost arestaţi şi încuiaţi împreună într-o cameră, în timp ce un poliţist şi unii din oamenii săi s-au ascuns să asculte conversaţia lor. Atunci, hoţul a început să rîdă de tovarăşul său de prizonierat: "Priveşte, a spus el, nu te-am prins eu frumos? Ţi-am spus de la bun început să ieşi imediat afară şi să nu te amesteci, că de nu, va fi rău de tine. Vom vedea noi acum, cum o să te mai salveze credinţa ta".

De îndată ce poliţistul a auzit acest lucru, a deschis uşa şi l-a eliberat pe omul cel bun, iar hoţului i-a dat o pedeapsă severă şi l-a încuiat în celula închisorii. Astfel, chiar şi în această lume, există o măsură de judecată între oamenii buni şi răi. Dar pedeapsa şi răsplata deplină, vor veni adeseori, numai în lumea viitoare, deci numai în lumile invizibile, după moarte.

UNELE PĂCATE SECRETE

Următorul lucru mi-a fost relatat într-o altă viziune. În taina camerei sale, ascuns de oricine, în plan fizic, un om a comis o faptă urîtă şi a crezut că păcatul lui este total necunoscut.

Una dintre entităţile superioare din invizibil care l-a zărit a spus: "Cum aş fi dorit ca ochii spirituali ai acestui om să fie deschişi în acest timp, căci atunci el nu ar fi îndrăznit nicicum să comită acest păcat, deoarece în acea cameră se aflau mulţi îngeri şi entităţi evoluate, precum şi unele spirite rele, cît şi unele fiinţe care erau dragi lui, care au venit chiar să-l ajute în această situaţie". Cu toţii au fost însă întristaţi văzînd comportarea lui ruşinoasă şi unul dintre ei, care-i fusese în altă viaţă rudă, şi care acum era în cealaltă lume, a spus: "Noi am venit să-l ajutăm, dar acum noi va trebui să fim martori împotriva lui mai tîrziu. El nu ne poate vedea, dar noi toţi îl putem vedea dedîndu-se la acest păcat. Ce bine ar fi dacă omul acesta, şi-ar da seama că el comite un păcat, căci astfel ar putea fi iertat de pedeapsa viitoare".

OCAZII PIERDUTE

Am văzut un spirit odată, în lumea nevăzută a spiritelor, care cu strigăte de remuşcare alerga ca ieşit din minţi. Un înger atunci mi-a spus: "În lume, acest om a avut multe şanse de a se deschide faţă de Dumnezeu şi de a se întoarce către El. Dar, ori de cîte ori conştiinţa sa începea să-l mustre, el obişnuia să-şi înnece aceste remuşcări în băutură, bînd şi mai mult. El şi-a risipit astfel, în scurt timp, toate bunurile agonisite, şi-a ruinat familia, iar apoi s-a sinucis. Şi acum, în lumea sufletelor pedepsite, el aleargă chinuit, ca un cîine turbat, şi suferă îngrozitor din cauza remuşcărilor, amintindu-şi abia acum toate aceste ocazii pierdute. Noi toţi dorim să-l ajutăm, dar propria sa natură este atît de pervertită, încît îl împiedică să se deschidă faţă de realităţile divine, căci păcatul i-a împietrit cumplit inima. În lume, el a băut alcool ca să-şi înăbuşe glasul conştiinţei sale, dar aici, el nu mai are nici o şansă de a se acoperi sau de a evita amintirea acestor acţiuni rele în vreun fel. Acum sufletul nu se poate ascunde deloc, astfel încît el însuşi, precum şi alţi locuitori din lumile spirituale pot vedea fiecare, fiinţa sa chinuită, cît şi viaţa sa păcătoasă. Pentru acest om, în starea sa de împietrire, din cauza păcatului, nu este posibilă decît suferinţa, pînă cînd el îşi va compensa greşelile făcute."

UNUI OM RĂU I SE PERMITE SĂ INTRE ÎNTR-UN CER SUPERIOR

Odată, în prezenţa mea, în timp ce mă aflam în lumile invizibile, un om rău a intrat în momentul morţii în lumea spiritelor. Cînd îngerii şi entităţile evoluate, cît şi sfinţii, au încercat să-l ajute, el a început deodată să-i blesteme, să-i înjure şi să spună: "Dumnezeu este nedrept. El a pregătit cerul pentru sclavi măgulitori ca voi şi aruncă restul omenirii în iad. Totuşi voi spuneţi că Dumnezeu este bun şi drept". Atunci îngerii i-au răspuns : "Dumnezeu a creat oamenii ca ei să trăiască chiar veşnic într-o comuniune fericită cu el, dacă ating starea de iluminare. Dar oamenii, prin propria lor încăpăţînare şi perversitate, abuzînd de voinţa lor, care le este pe deplin liberă, şi-au întors feţele de la El, şi au adus nenorocirea asupra lor înşişi. Aşa că din această cauză ei ajung să sufere. Căci Dumnezeu niciodată nu aruncă pe nimeni în iad şi nici nu va arunca pe nimeni niciodată, ci omul însuşi, el singur, prin căderea în greşeală, perversitate şi păcat, creează iadul pentru sine, prin fiecare gînd rău şi prin fiecare acţiune negativă a lui. Căci Dumnezeu nu a creat niciodată vreun iad pentru om, ci acesta a fost creat prin decăderea oamenilor."

Chiar atunci, o voce deosebit de dulce a unui înger foarte evoluat

s-a făcut auzită, chiar de deasupra, spunînd: "Dumnezeu dă permisiunea ca acest om să fie totuşi adus în cer şi să meargă într-o lume superioară". Acel om uimit de acest gest de graţie divină, a păşit cu nerăbdare înainte, însoţit de doi îngeri. Dar cînd a ajuns la poarta cerului cel Superior, şi a văzut locul cel sfînt şi inundat de o lumină orbitoare, cu locuitori extraordinari de frumoşi şi preafericiţi, care vieţuiau acolo, a început să se simtă nesigur. Îngerii i-au spus: "Iată ce frumoasă este această lume. Mergi puţin mai departe şi priveşte către fiinţa de lumină care conduce această lume şi care stă pe un tron". El a privit din pragul uşii, apoi pe cînd lumina acestui soare orbitor al adevărului şi bucuriei i-a revelat necurăţirea vieţii sale murdărită de păcate, el a ţîşnit înapoi într-o manifestare a dezgustului de sine, fugind cu aşa viteză încît nu s-a mai oprit nici în starea intermediară a lumii spiritelor, ci a trecut prin ea ca o piatră şi s-a aruncat cu capul în jos într-o groapă fără fund a unei zone infernale în care merita să rămînă.

Atunci, vocea blîndă şi fermecătoare a acelui înger superior, s-a făcut din nou auzită spunînd: "Priviţi dragii mei copii, nimănui nu-i este interzis să vină aici, şi nimeni nu l-a oprit pe acest om chiar să pătrundă în acest loc, ba chiar mai mult decît atît, el a fost chiar îndemnat şi impulsionat. Nici nu i-a cerut cineva să plece. Dar propria sa viaţă necurată, perversitatea sa, răutatea sa, vibraţiile sale lăuntrice inferioare l-au obligat să fugă din acest loc pur. Căci dacă un om nu se naşte din nou el nu va putea vedea aşa cum se spune Împărăţia lui Dumnezeu".

DESPRE SUFLETUL UNUI UCIGAŞ

Un om care cu cîţiva ani în urmă a ucis un preot, a fost pînă la urmă muşcat de un şarpe în junglă şi a murit. Cînd a intrat în lumea spiritelor, a văzut în jurul său spirite bune şi spirite rele, şi din cauză că întreg aspectul sufletului său, arăta vădit că el era un fiu al întunericului, pervers şi răutăcios, chinuit de gînduri negative, în curînd spiritele rele l-au luat în primire şi l-au împins într-o zonă a lumii invizibile care se afla în întuneric şi chin. Unul dintre îngeri a remarcat: "El a ucis un om al lui Dumnezeu, prin otrava mîniei lui, şi acum el a fost ucis la rîndul său de otrava unui şarpe."

ŞI SUFLETUL OMULUI UCIS

Pe cînd sufletul acestui om era dus în zonele de infern, unul dintre spiritele bune care a venit să-l ajute i-a spus: "Te-am iertat din toată inima pentru ceea ce ai făcut. Pot eu oare acum să te ajut cu ceva?" Ucigaşul l-a recunoscut imediat ca fiind chiar omul ucis de el cu cîţiva ani în urmă.

Ruşinat şi cuprins de o imensă frică, el a căzut ca trăznit în faţa lui. Ucigaşul a spus omului pe care l-a ucis atunci: "Ce bine ar fi fost ca eu să fi cunoscut pe cînd trăiam în lume viaţa ta frumoasă, dăruită Divinului, aşa cum o cunosc acum. Regret că prin orbirea mea şi din cauză că adevărata ta viaţă spirituală era mascată de trupul tău fizic, n-am putut vedea atunci frumuseţea ta interioară, dăruirea vieţii tale către Dumnezeu. De asemenea, prin uciderea ta, am lipsit pe mulţi de binecuvîntarea şi ajutorul pe care tu l-ai fi putut oferi. Acum eu sînt un păcătos şi îmi merit pe deplin pedeapsa. Nu ştiu ce aş putea să fac altceva decît să mă ascund în vreo peşteră întunecoasă, din cauză că nu pot să suport această lumină dătătoare de fericire, pe care eu o simt că mă chinuie, fîndcă în ea, nu numai că propria mea inimă, mă face să mă simt un mizerabil şi un chinuit, dar chiar şi cei din jurul meu pot privi toate detaliile vieţii mele păcătoase de ucigaş".

La toate acestea, omul care fusese ucis a răspuns: "Tu trebuie să te deschizi faţă de Dumnezeu cu adevărat şi să te întorci către El cu toată puterea credinţei sale. Căci dacă faci acest lucru, există speranţa ca Dumnezeu să te ajute, şi după ce vei ispăşi acest păcat să-ţi dea o viaţă nouă, ca mai tîrziu, şi tu să ajungi să trăieşti cu noi în acest cer de fericire şi să fi izbăvit de chinurile acestui loc întunecat de suferinţă şi al lumilor infernale". Ucigaşul a răspuns: "Nu este nevoie ca eu să-mi mărturisesc păcatele mele, căci ele sînt deja vizibile pentru toţi. În lume ne putem ascunde cu uşurinţă, dar aici văd cu surprindere că nu. Doresc să locuiesc în cer cu fiinţe pure şi elevate ca tine. Dar dacă nu pot suporta slaba lumină revelatoare a spiritului din lumea spiritelor, care va fi starea mea în strălucirea pătrunzătoare şi gloria acestui loc plin de lumină?...pentru mine cea mai mare piedică, este că prin păcatele mele, conştiinţa mea lăuntrică a devenit atît de întunecată şi împietrită, încît natura mea tinde să nu se încline către Dumnezeu. Mi se pare că nu mai este în mine nici o putere pentru a mă deschide faţă de Dumnezeu, nu mai simt în mine nici o atracţie către Acesta, aproape că nici nu aş spune că există, dacă nu v-aş vedea pe voi în glorie şi în înţlepciune. Acum nu mai îmi rămîne nimic altceva decît să fiu scos afară de aici pentru totdeauna. Vai, în ce stare nenorocită mă găsesc totuşi datorită păcatelor mele!" Spunînd aceasta, spiritul a căzut jos plin de frică, iar tovarăşii săi care-l îndrumaseră toată viaţa către rele, spiritele cele rele, l-au tras deoparte şi l-au coborît în întuneric. Apoi, unul din îngeri a spus: "Vedeţi, nu este nevoie ca cineva să pronunţe sentinţa de condamnare. Viaţa oricărui păcătos dovedeşte că omul este vinovat. Nu este nevoie să-i spui sau să aduci martori împotriva lui, în aceste lumi. Pedeapsa începe într-o anumită măsură chiar în inima fiecărui păcătos, adeseori, chiar cînd el este în lumea fizică. Dar aici, în această lume spirituală, el simţe din plin

efectele acestei pedepse pe care o merită. Iar rînduiala lui Dumnezeu, aici, este că oile şi caprele, adică cei păcătoşi şi cei puri şi neprihăniţi, se separă natural datorită vibraţiilor lor lăuntrice. Dumnezeu l-a creat pe om, ca să trăiască în lumină, în fericire, în adevăr şi în gloria, în care el cunoaşte întotdeauna sănătate, bucurie şi desăvîrşire. Însă, din cauza vieţii pervertite de păcate şi a răutăţii el nu poate fi niciodată fericit în lumină. De aceea, chiar în lumea fizică, o fiinţă care emană lumină, apare pentru el ca un cumplit duşman pe care vrea să-l distrugă. Deci, oriunde ar merge păcătosul, el se va afla în iad pînă cînd îşi va consuma răutatea şi păcatele pe care trebuie să le ispăşească. Cît de diferită este starea celui pur, celui dăruit către Dumnezeu şi neprihănit, şi care este liber să meargă pretutindeni în cer, bucurîndu-se în glorie de o fericire de nedescris.

SUFLETUL UNUI MINCINOS

Era în lume un om atît de robit de minciună, încît, aceasta a devenit încetul cu încetul a doua sa natură. Cînd omul a murit şi a intrat în lumea nevăzută a spiritelor, el a încercat să mintă ca de obicei. Dar, i s-a făcut ruşine, pentru că, încă dinainte de-a vorbi, gîndurile lui erau prompt cunoscute de toţi cei care-l înconjurau. Nimeni nu se poate preface acolo, pentrù că gîndul şi starea nici unei inimi, nu mai poate să rămînă niciodată ascunsă. Cînd sufletul părăseşte trupul fizic, poartă în el urma tuturor păcatelor, a tuturor viciilor, structura sa subtilă purtînd amprenta tuturor acestora şi devenind martori împotriva lui. Nimic nu poate şterge urma păcatului, cu excepţia dăruirii sincere faţă de Divin. Atunci, intervine graţia dumnezeiască care poate să-i salveze pe asemenea oameni păcătoşi în lumile de dincolo. Cînd omul acesta era în lume, el a încercat în mod regulat să prezinte adevărul ca minciună şi minciuna ca adevăr. Dar după moartea sa trupească, el a învăţat că nu există niciodată, şi nici nu poate exista vreo posibilitate de a schimba adevărul în neadevăr. Cel care minte îşi face rău lui însuşi şi se păcăleşte pînă la urmă chiar pe sine, înainte să-l păcălească pe altul. În lumea spiritelor, el nu poate să păcălească pe nimeni. Astfel, ace -a ucis prin minciună, percepţia interioară spirituală, a Adevărului. L-am privit, cum fără posibilitate de scăpare, încurcat în propria sa înşelăciune şi mizerie, şi-a întors faţa de la lumina de sus şi s-a grăbit să se îndepărteze în jos, în întuneric, în suferinţă, unde nimeni nu putea vedea atracţia sa spre minciună, cu excepţia acelor spirite care erau de aceeaşi natură cu el.

SUFLETUL UNUI TÎLHAR

Un tîlhar a murit şi a intrat în lumea spiritelor cele nevăzute. La început, el nu a fost interesat de starea sa, sau de spiritele din jurul său, şi după cum îi era obiceiul, şi-a însuşit imediat obiectele ce păreau de valoare care erau prin preajmă. Apoi însă, a rămas foarte surprins de faptul că, în lumea spirituală, chiar şi lucrurile păreau că vorbesc şi îl acuză pentru ceea ce făcuse. Natura lui era atît de pervertită, încît nu cunoştea adevărata lor întrebuinţare. Nici nu era capabil să le folosească corect în acea lume. În timpul vieţii fizice, în lume, acţiunile sale, erau atît de neînfrînate, încît, pentru cel mai neînsemnat motiv ucidea sau rănea fulgerător prin dezlănţuirea sa mînioasă, pe oricine l-ar fi ofensat. El a început să acţioneze în acelaşi fel şi aici în lumea spiritelor nevăzute. S-a îndreptat spre fiinţele venite să-l instruiască de parcă ar fi dorit să le rupă în bucăţi, ca un cîine turbat, sălbatic. La aceasta, unul din îngeri a spus: "Dacă spiritele de felul acesta nu ar fi ţinute în lumile de jos, ele ar face un rău imens oriunde ar merge. Conştiinţa acestui om, este atît de adormită, încît chiar şi după ce a ajuns în lumea spiritelor, nu a recunoscut că prin ucidere şi jefuire în lume, el şi-a risipit propriul discernămînt spiritual şi şansele către o viaţă spirituală Divină. El a ucis şi distrus pe alţii, dar, în fapt, el s-a distrus chiar pe sine." După aceasta, îngerii veniţi pentru a-l ajuta, l-au luat şi l-au închis undeva adînc în întuneric, de unde el nu avea voie să iasă niciodată afară. Starea făcătorilor de rele, în locul acela era aşa de teribilă, încît toţi cei care îi văd din lumile superioare, se cutremură. Sufletul păcătosului, a celui rău, oriunde s-ar găsi el, nu are parte decît de durere, de suferinţă, de tristeţe, durere care nu încetează decît atunci cînd păcatele sale vor fi răscumpărate prin acea suferinţă.

STAREA CELOR PURI ŞI SFÎRŞITUL LOR GLORIOS

Cerul sau Împărăţia lui Dumnezeu începe în această lume pentru toţi cei credincioşi cu adevărat. Inimile lor sînt umplute întotdeauna de pace şi bucurie indiferent ce persecuţii şi necazuri au de îndurat. Căci Dumnezeu, care este sursa păcii, a fericirii şi a vieţii, este simţit de ei ca fiind în suflete lor. Moartea nu este moarte pentru ei, ci o uşă prin care ei intră odată pentru totdeauna în casa lor veşnică, în Împărăţia Tatălui Divin. Atunci cînd părăsesc trupul, nu este pentru ei ziua morţii, ci de fapt a naşterii lor în lumea spirituală a fericirii şi purităţii, ei avînd atunci parte de o bucurie fără seamăn, după cum voi arăta în următoarele revelaţii pe care le-am avut.

MOARTEA UNUI OM PUR

Un înger mi-a spus cum un adevărat creştin, care l-a servit pe Dumnezeul său cu toată inima timp de treizeci de ani, era pe moarte. Cu cîteva minute înainte de a muri, Dumnezeu i-a deschis ochii spirituali pentru ca înainte de părăsirea trupului să poată vedea lumea spirituală şi să poată chiar spune celor din jurul său tot ceea ce vede. El a văzut atunci că cerul s-a deschis pentru el şi un grup de îngeri albi şi puri, precum şi mai mulţi sfinţi au venit să-l întîmpine, iar Isus aştepta să îl primească. Cînd a văzut toate aceste lucruri, a scos un asemenea strigăt de bucurie, încît cei de lîngă patul său chiar au tresărit. "Ce fericire pentru mine!" a exclamat el. "De mult am aşteptat să mi se poată revela Isus Cristos şi să mă înalţ cu totul la el. O, prieteni! Priviţi faţa sa luminată de o dragoste imensă şi grupul de îngeri care a venit chiar special pentru mine. Ce loc minunat este acela unde voi merge! Prieteni, eu plec spre adevărata mea casă. Nu vă întristaţi de plecarea mea, ci din contră, bucuraţi-vă." Unul din cei prezenţi la patul său a spus încet: "Mintea sa este rătăcită". El a auzit vocea slabă a acestuia şi a spus: "Nu este aşa, greşeşti, sînt perfect conştient şi aş dori să puteţi vedea şi voi această privelişte minunată. Cît de mult regret că ea este ascunsă pentru ochii voştri neîncrezători. Ne vom întîlni cu toţii în lumea cealaltă". Spunînd aceasta el a închis ochii pentru totdeauna şi a spus: "Doamne, îmi încredinţez sufletul în mîinile tale". Şi aşa a pornit din această lume, mîngîind pe cei dragi. De îndată ce sufletul a părăsit trupul, îngerii l-au luat şi erau gata să meargă în cer, dar el le-a cerut să mai întîrzie cîteva minute. El a privit trupul său fără viaţă şi la prietenii săi şi le-a spus îngerilor: "N-am ştiut că spiritul, după ce părăseşte trupul, poate să-l vadă şi de asemenea şi pe cei care îl înconjoară. Aş dori ca şi prietenii mei să mă vadă cum îi văd eu pe ei, şi atunci cu siguranţă nu m-ar mai considera mort, şi nici nu ar mai plînge după mine aşa cum fac acum datorită ignoranţei lor". Apoi el şi-a examinat trupul său subtil cel nou, şi l-a găsit foarte graţios, delicat, pur, şi total diferit de trupul său material atît de grosolan. El a încercat chiar să atragă atenţia soţiei şi copiilor care plîngeau şi sărutau trupul său fizic rece. Şi-a întins delicatele sale mîini subtile şi a încercat să le explice, urmărind să-i îndepărteze de la trupul său fizic, cu mare dragoste, dar ei nu puteau nici să-l vadă, nici să-i audă vocea. Cînd a încercat să-i îndepărteze pe copii de pe trupul său, mi-a făcut impresia că mîinile lui trec chiar prin trupurile lor ca şi cum acestea ar fi fost din aer, astfel că ei nu au simţit absolut nimic. Atunci un înger a spus: "Să nu-ţi pară rău de ei. Dumnezeu însuşi şi noi te vom mîngîia. Separarea aceasta este doar pentru puţine zile". Atunci, împreună cu grupul de îngeri, el a pornit încet spre cer. Au înaintat doar

puţin, cînd un alt grup de îngeri l-a întîmpinat cu drag. Mulţi prieteni şi apropiaţi, care părăsiseră această lume (cu alte cuvinte muriseră înaintea lui) l-au întîmpinat, apariţia lor mărindu-i şi mai mult bucuria. Ajungînd la poarta cerului, au văzut îngerii şi sfinţii stînd în tăcere de ambele părţi. El a înaintat şi după un timp, a avut chiar viziunea lui Isus Cristos. Imediat, el a căzut la picioarele Lui ca să i se închine. Dar Isus l-a ridicat, l-a îmbrăţişat şi i-a spus: "Ai trăit frumos, eşti un bun credincios, intră cu bucurie în casa Tatălui nostru. Auzind aceasta, bucuria omului nostru a fost de nedescris. Lacrimi de bucurie au început să curgă din ochii lui, iar Isus le-a şters cu multă dragoste, spunînd îngerilor să-i conducă spre lumea corespunzătoare nivelului său spiritual. Acest om menţinea încă ideea pămîntească, anume că a-i întoarce Domnului spatele la plecare ar însemna lipsă de respect pentru Isus Cristos. El a ezitat, dar în cele din urmă, întorcîndu-şi faţa către locuinţă a fost uimit să constate că oriunde privea Îl putea vedea pe Isus. Căci Isus este prezent în toate lucrurile, îmbrăţişează totul şi este văzut pretutindeni de către sfinţi, înţelepţi şi îngerii cei puri. În plus, el a fost încîntat de peisajele sublime existente de jur împrejurul său, care-l umpleau de o bucurie de nedescris. Cei cu rangul cel mai mic, se întîlnesc cu cei cu rangul mai mare, iar cei a căror poziţie este mai înaltă se socotesc fericiţi să-i poată servi pe cei a căror poziţie este inferioară. Căci aceasta este împărăţia cea pură şi vie a lui Dumnezeu, care este înainte de toate o împărăţia a purităţii şi a dragostei. Peste tot în cerurile înalte sînt grădinile superbe ale paradisului, care produc continuu toate varietăţile de fructe dulci şi tot soiul de flori extraordinar de frumos mirositoare, care nu se veştejesc, în acele tărîmuri, niciodată. În aceste grădini se găsesc fiinţe care slăvesc pe Dumnezeu neîncetat; păsări frumoase, viu colorate, îşi cîntă cîntecele lor, dintre care multe par a fi cîntece de slavă închinate Divinului. La fel fiind şi cîntarea îngerilor şi chiar a sfinţilor; auzirea acestor cîntece divine producînd o adevărată încîntare. Aceasta este faimoasa muzică a sferelor de care vorbesc unii clarvăzători şi înţelepţi. Oriunde ar privi cineva, nu există altceva decît scene de bucurie nemărginită, de pace, de fericire şi puritate. Cu adevărat acesta este paradisul pe care Dumnezeu l-a pregătit pentru toţi aceia care-L iubesc şi în care nu este moarte, nici greşeală, nici suferinţă, ci numai pace, bucurie statornică, dragoste şi împăcare.

LOCUINŢELE CERULUI

Apoi am văzut pe acest om al lui Dumnezeu, examinîndu-şi locul în care va trăi, chiar de la distanţă, căci în cer toate lucrurile pot fi percepute spontan, indiferent de distanţă, la dorinţă, în cazul fiinţelor

elevate. Cînd acest om al lui Dumnezeu, a sosit la uşa locuinţei lui, însoţit de îngeri, a văzut din nou, cu surprindere pe Isus acolo înaintea lui. Aceasta a depăşit orice aşteptare, orice închipuire, încît a exclamat: "Am părăsit pe Isus şi am venit aici la porunca lui, dar iată că Isus este aici pentru a locui chiar împreună cu mine." În locuinţă se găsea tot ceea ce imaginaţia lui putea concepe. Fiecare lucru era gata să îl servească. În casele învecinate, sfinţii care care aveau aceeaşi frecvenţă sufletească ca şi el trăiau într-o deplină fericire, căci această casă cerească este împărăţia care a fost pregătită pentru cei sfinţi şi puri încă de la întemeierea lumii, acesta fiind viitorul plin de lumină care-l aşteaptă pe fiecare om care se uneşte cu Dumnezeu.

UN PREOT MÎNDRU ŞI UN MUNCITOR UMIL

Un preot, care se credea un om deosebit de învăţat şi foarte religios, a murit la o vîrstă înaintată. Fără îndoială, el a fost totuşi un om bun. Cînd îngerii au venit să-l ducă la locul hotărît de Dumnezeu pentru el în lumea spiritelor, ei l-au dus în starea intermediară, şi l-au lăsat acolo cu multe alte spirite bune care au sosit mai tîrziu, aflaţi în grija acelor îngeri numiţi să instruiască spiritele bune, în timp ce îngerii au mers înapoi ca să aducă un alt spirit bun.

Deci este vorba de faptul că această fiinţă a ajuns într-o zonă intermediară, deci nu într-o zonă paradisiacă. În acest cer intermediar se găsesc diferite nivele caracterizate de o vibraţie specifică în zonele lor superioare aflîndu-se cerurile cele mai înalte ale acestei zone, fiind caracterizate la rîndul lor de o vibraţie mai înaltă. Fiecare dintre aceste nivele este o lume care se deosebeşte de celelalte prin vibraţia şi energia specifică care o caracterizează. Nivelul la care un suflet este admis după moarte pentru a-şi continua evoluţia este determinat de acţiunile şi gîndurile fiinţei respective din timpul vieţii pe Pămînt. Cînd îngerii care au dus pe preot la nivelul acela s-au întors înapoi, aducînd un alt suflet după care plecaseră, pe acesta din urmă l-au urcat mai sus de nivelul la care se afla preotul. Văzînd aceasta, preotul, a strigat cu o voce puternică: "Ce drept aveţi voi să mă lăsaţi la jumătatea drumului care duce spre Împărăţia Glorioasă, iar pe celălalt om îl aduceţi mai aproape de ea. Eu nu sînt mai prejos nici în sfinţenie, nici în altceva, faţă de acel om sau faţă de voi". Îngerii, plini de răbdare şi bunătate, au răspuns: "Aici nu se pune problema cine este mare şi cine este mic, important sau neimportant, ci fiecare fiinţă este aşezată întotdeauna la nivelul pe care cu adevărat îl merită prin viaţa şi credinţa sa reală. Tu nu eşti încă pregătit pentru a locui într-un cer superior, pentru că vibraţia ta lăuntrică nu a atins încă acest nivel şi aici lucrurile nu sînt aşa cum crezi tu, ci se

respectă întotdeauna adevărul. Deci va trebui să rămîi aici un timp şi să înveţi cît mai mult de la îngerii care te vor ajuta, iar cînd Dumnezeu ne va porunci, cu mare bucurie te vom lua cu noi spre sferele cele înalte". El a spus însă: "Eu am învăţat oamenii toată viaţa mea cum să ajungă la cer. Ce mai am eu de învăţat? Eu cunosc totul despre cer". Atunci, îngerul instructor, plin de blîndeţe şi dragoste a spus: "Ei trebuie să plece acum, nu-i putem reţine, însă noi vom răspunde la întrebarea ta. Dragul meu, să nu te superi dacă vorbim deschis, dar aşa este spre binele tău. Tu crezi doar că eşti singur aici, dar Dumnezeu este de asemenea de faţă, deşi tu nu Îl poţi vedea încă. Mîndria aceasta pe care ai manifestat-o spunînd - cunosc totul despre cer - tocmai aceasta te opreşte în a-L vedea pe Dumnezeu şi în a te ridica mai sus. Remediul pentru boala mîndriei tale este chiar umilinţa. Încearcă să înţelegi adevărata natură a fiinţei modeste şi umile şi dorinţa ta de a ajunge în cerurile superioare va fi probabil împlinită chiar cînd nu ai să te aştepţi." După aceasta un alt înger i-a spus: "Omul care tocmai a fost ridicat mai sus decît tine nu a fost un om învăţat sau celebru. El a fost un membru al bisericii pe care ai păstorit-o chiar tu. Oamenii de abia l-au cunoscut, căci el a fost un muncitor obişnuit şi a avut chiar puţin timp liber. Însă în atelierul său, mulţi l-au cunoscut ca fiind un muncitor harnic, cinstit, plin de dragoste de Dumnezeu şi întotdeauna plin de umilinţă. Caracterul său de creştin adevărat a fost recunoscut de toţi aceia care l-au întîlnit. În timpul războiului, el a fost chemat în serviciul militar. Acolo, pe cînd ajuta un soldat rănit a fost lovit de un glonţ şi ucis. Deşi moartea sa a fost bruscă, el se pregătise încă din timpul vieţii prin rugăciune şi adevărata credinţă pentru a ajunge la cer, nemaifiind necesar ca el să rămînă în starea intermediară, aşa de mult timp ca tine. Aprecierea sa, prin conducerea sufletului său în zonele superioare ale lumii subtile nu are nimic de a face cu nici un fel de favoritism, ci numai cu valoarea spirituală reală. Viaţa lui de rugăciune, de umilinţă, de blîndeţe, de bunătate, de dragoste adevărată de Dumnezeu manifestată în timpul vieţii sale pămînteşti, l-au pregătit din timp, într-o mare măsură, pentru lumile subtile înalte. Acum iată, el se bucură că a ajuns în cerurile înalte şi mulţumeşte Domnului Dumnezeu, slăvindu-L pentru că mila Sa l-a mîntuit şi i-a dăruit astfel viaţă veşnică."

VIAŢA ÎN CER

În cer, nimeni nu poate fi vreodată ipocrit sau ascuns. Căci acolo, toţi pot percepe gîndurile altora aşa cum sînt ele în realitate. Lumina atotrevelatoare a Divinului face ca toţi cei răi, în remuşcarea lor, să se ascundă, şi tot ea îi umple pe cei credincioşi de suprema bucurie, de

extazul divin de a fi în Împărăţia Tatălui. Acolo, bunătatea lor este evidentă pentru toţi, ea fiind mereu în continuă creştere căci nu există nimic care să împiedice creşterea ei, acolo găsindu-se tot ajutorul necesar. Gradul de bunătate atins de sufletul unui om pur se recunoaşte prin strălucirea care radiază din întreaga lui fiinţă, iar puterea sa spirituală pe care o atinge se reflectă în mărimea aurei sale. Aici, caracterul şi natura omului se poate cunoaşte după culorile aflate în aura fiecăruia. În lumile subtile înalte nu există niciodată gelozie ş invidie. Toţi sînt fericiţi să vadă înălţimea spirituală şi gloria altora şi nu acţionează niciodată din motive egoiste. Ei urmăresc întotdeauna să se servească unul pe altul cu dragoste şi bunătate.

Nenumăratele daruri şi binecuvîntări ale cerului sînt pentru toţi, în mod egal. Nimeni nu se gîndeşte să păstreze ceva numai pentru sine. Toate lucrurile, stările şi energiile benefice există din abundenţă, pentru toţi, căci ele sînt nesfîrşite. Dumnezeu, care este dragoste, este văzut adeseori aici, în persoana lui Isus stînd pe tron în cerul cel mai înalt. De la El care este adeseori considerat Soarele neprihănirii şi Bucuria lumii, se văd plecînd raze de lumină şi iubire extraordinar de pure, de un alb strălucitor, raze care dau sănătate, fericire şi viaţă. Ele pătrund chiar pe fiecare sfînt, înţelept şi înger, şi însufleţesc şi înviorează instantaneu pe oricine ating ele, chiar pînă în planul fizic. În cer nu există est, vest, nord, sud, ci pentru fiecare spirit sau înger, tronul lui Cristos apare a fi undeva în centrul tuturor acestor lumi. De asemenea, aici se găsesc tot felul de flori, fructe dulci şi parfumate şi multe feluri de hrană spirituală, necunoscute niciodată pe Pămînt. În timp ce le mănînci, simţi o aromă şi o bucurie extraordinară, iar după ce sînt asimilate, ele se elimină prin porii trupului ca un parfum suav şi plăcut care se răspîndeşte în jur. Pe scurt, voinţa şi dorinţele tuturor locuitorilor diferitelor ceruri sînt împlinite în şi pentru Dumnezeu, deoarece în fiecare viaţă, voia lui Dumnezeu este împlinită perfect, aşa că în toate împrejurările şi la fiecare nivel al lumilor care există aici, pentru fiecare există o experienţă constantă a bucuriei şi binecuvîntării, resimţită însă în grade diferite, în funcţie de nivelul spiritual atins.

SCOPUL CREAŢIEI

Cu cîteva luni în urmă eram singur în camera mea, suferind destul de mult de o plagă la ochi. Durerea era atît de mare încît nu puteam nici să muncesc. Astfel că mi-am petrecut timpul în rugăciuni urmărind să mă apropi cît mai mult de Divin. Într-o zi, după doar cîteva minute, lumea spirituală s-a deschis pentru mine, am ajuns brusc în ea şi m-am găsit înconjurat de o mulţime de îngeri. Am uitat imediat, în acea stare din

lumea de dincolo, de toată durerea trupească, căci întreaga mea atenţie era acum concentrată asupra îngerilor. Pe unul dintre ei care era mai aproape de mine, l-am întrebat la un moment dat: "Puteţi să-mi spuneţi care sînt numele voastre?"

Un înger a răspuns: "Fiecare dintre noi a primit un nume nou, pe care nu-l ştie nimeni afară de Domnul şi acela care l-a primit. Toţi care sîntem aici, am servit pe Dumnezeu, în diferite locuri, pe diferite planete, în diferite ţări de pe planeta Pămînt sau din altele, nefiind nevoie ca cineva să cunoască numele noastre. Ar fi fost poate interesant să fie cunoscute. Dar care oare ar fi fost folosul? Noi nu dorim ca oamenii să cunoască numele noastre, pentru că sîntem modeşti în tot ceea ce facem. Dorim ca mulţumirea să fie închinată bunului Dumnezeu, care ne iubeşte atît de mult încît ne-a ridicat din starea noastră decăzută şi ne-a adus în Împărăţia cea veşnică unde îl slujim pentru totdeauna plini de dragoste şi dăruire faţă de El, deoarece ştim că acesta este scopul pentru care am fost creaţi."

Am întrebat din nou: "Îngerii, sfinţii şi înţelepţii care locuiesc în sferele cele mai înalte ale cerului, ajung ei vreodată să-L simtă deplin pe Dumnezeu? Şi dacă îl simt, în ce formă se întîmplă acesta?" Unul dintre sfinţi a spus: "Aşa cum marea este plină de apă, tot aşa Dumnezeu fiind infinit, umple întregul Univers, şi fiecare locuitor al cerului, simte prezenţa Sa pretutindeni. El simte că este îmbrăţişat mereu de Dumnezeu. Ca un om care se scufundă în apă, neavînd în jurul său altceva decît apă, aşa este simţită în cer, întotdeauna, prezenţa lui Dumnezeu pentru cel care este pur şi dăruit acestuia. La fel cum în apa mării există nenumărate creaturi vii, tot aşa există creaturile în fiinţa infinită a lui Dumnezeu. Din cauză că el este infinit, copiii săi ,care sînt finiţi îl pot contempla sub forma lui Isus Cristos, aşa cum chiar Isus a spus: «Cel care M-a văzut pe mine, îl vede deja pe Tatăl» (Ioan 14, 9)."

În lumile subtile, progresul spiritual determină gradul în care omul poate să-L cunoască şi să-L simtă pe Dumnezeu. Cristos, de asemenea îşi revelează starea sa de glorie infinită, fiecăruia după nivelul lui spiritual. Dacă Isus ar apărea în aceeaşi lumină glorioasă pentru locuitorii sferelor joase şi întunecate, cum apare celor din nivelele ridicate, ei nu ar putea să suporte această lumină, această strălucire extraordinară. Astfel că El îşi modelează totdeauna manifestările sale, în funcţie de gradul de evoluţie şi de capacitatea de percepţie a fiecărui suflet căruia i se revelează".

Apoi un alt sfînt a adăugat: "Prezenţa lui Dumnezeu poate fi într-adevăr simţită dar este extraordinar de greu să exprimi aceasta în cuvinte. Ea este atît de bogată, atît de amplă, atît de complexă, încît orice cuvînt se dovedeşte a fi mic şi neînsemnat. După cum dulceaţa se simte

prin gust şi nu prin expresia cea mai plastică folosită pentru a-l exprima, tot aşa în car se experimentează direct bucuria prezenţei lui Dumnezeu, fiecare cunoscînd că experienţa sa este reală şi nu are nevoie de cineva care să-l ajute cu o descriere prin cuvinte sau prin imagini a lui Dumnezeu".

DISTANŢA ÎN CER

Am întrebat la un moment dat: "La ce distanţă una de alta se află diferitele sfere de existenţă din aceste lumi invizibile? Dacă cineva nu poate să locuiască în aceste sfere, i se poate permite să le viziteze?" Atunci, un sfînt care se afla lîngă mine, a spus: "Locul în care va trăi fiecare suflet corespunde întotdeauna deplin cu gradul său de dezvoltarea spirituală. Niciodată, nimeni, nu poate să aibă acces acolo unde nu a ajuns să merite să locuiască prin pregătirea sa interioară, realizată încă în timpul vieţii. Însă adeseori, însoţit şi ajutat de anumite spirite ghid, care au puterea de a-l pregăti şi a-i modula vibraţiile pentru a suporta şi a face faţă altor realităţi superioare, avînd vibraţii extraordinar de înalte, el poate totuşi merge, pentru o perioadă scurtă de timp, să viziteze şi alte nivele mai elevate. Întotdeauna însă este asistat, însoţit, energizat şi pregătit de fiinţe care-l ajută. Numai cu ajutorul acestora, el poate să pătrundă în lumile mai înalte. Cînd cei din sferele mai înalte coboară în cele mai joase, li se dă un fel de înveliş, pentru ca lumina înfăţişării lor, care este adeseori extraordinar de mare, să nu-i tulbure şi chiar să nu-i sperie pe locuitorii sferelor mai joase şi mai întunecate. La fel, cînd cineva dintr-o sferă mai joasă merge într-una mai înaltă, el de asemenea, primeşte un fel de energie spirituală care-i modifică energia lăuntrică, astfel încît, îl face apt să pătrundă în acea lume în care el nu este încă pregătit să intre, pentru a putea astfel suporta energia rafinată, gloria şi lumina care se află în acel loc. În cer, nimeni niciodată, nu simte distanţa. Căci de îndată ce cineva doreşte să meargă într-un anumit loc, instantaneu, se şi află acolo, el deplasîndu-se chiar, cu o viteză mai mare decît lumina. Dacă cineva doreşte să vadă un sfînt din altă sferă, el este transportat acolo, dacă merită într-adevăr să aibă acces în acea sferă, chiar în acel moment, sau sfîntul acela îndepărtat, dacă este chemat cu fervoare, sosește imediat acolo unde este invocat. Chiar dacă este necesar să coboare într-o lume mai joasă, dacă această chemare este făcută cu dragoste, va determina în sfîntul respectiv dorinţa de a răspunde acestei chemări, de a-l ajuta pe acel om, de a-l îndruma şi de a-l ghida. Din această cauză invocarea are o putere foarte mare".

SMOCHINUL CEL VEŞTEJIT

Eu i-am întrebat: "Toate lucrurile, stările şi energiile sînt create cu un anumit scop, dar se pare uneori că scopul nu este pînă la urmă împlinit. De exemplu scopul smochinului a fost de a produce fructe. Însă cînd Domnul Isus Cristos l-a găsit fără rod, el l-a făcut imediat să se usuce. Puteţi să mă lămuriţi mai mult cu privire la faptul acesta? Scopul său a fost, sau nu, împlinit? Un sfînt a răspuns imediat: "Fără îndoială că scopul lui a fost atins şi încă pe deplin. Domnul Vieţii dă viaţă fiecărei făpturi cu un anumit scop, cu o anumită menire. Dar dacă scopul acela nu este împlinit, El are puterea să-i ia viaţa înapoi. Multe mii de slujitori ai lui Dumnezeu şi-au sacrificat vieţile ca să înveţe şi să înalţe pe alţii. Prin consacrarea vieţii lor oamenilor, ei i-au ajutat şi astfel ei şi-au îndeplinit datoria faţă de Dumnezeu. Dacă este nobil ca omul, care este superior smochinilor şi tuturor lucrurilor create, să-şi dea viaţa sa pentru alţi oameni, atunci cum ar fi nedrept pentru un pom să-şi dea viaţa pentru a ajuta astfel prin această pildă un popor aflat în rătăcire? Prin acel smochin, Isus a dat o mare lecţie iudeilor şi întregii lumi, arătînd că cei ale căror vieţi sînt neroditoare şi care deşi prin menirea lor aveau un sens pentru a fi creaţi, pe care totuşi ei nu şi l-au găsit, sau n-au urmărit să-şi orienteze existenţa conform rostului lor, nereuşind să-şi îndeplinească scopul pentru care Dumnezeu i-a trimis aici şi i-a creat, vor fi pînă la urmă pedepsiţi pentru faptul că nu şi-au îndeplinit această menire.

Faptele istoriei clarifică pe deplin faptul că viaţa socială iudaică a acelor timpuri, fanatică şi îngustă, era fără conţinut, ofilită ca şi smochinul. În acelaşi fel vieţile neroditoare ale altora, deşi în exterior pot apărea foarte frumoase sînt cauza decepţiei pentru alţii care ştiu şi văd ceea ce ar fi putut să facă aceştia în realitate şi realizează că de fapt aceştia nu au făcut nimic. Dacă cineva ar obiecta că atunci cînd Isus a uscat acel smochin, nu era sezonul roadelor şi nu trebuiau căutate smochinele, ar trebui să reflecteze la faptul că nu există sezon sau perioadă anume pentru facerea binelui, din cauză că toate timpurile şi toate sezoanele sînt la fel de potrivite pentru faptele bune şi că el însuşi trebuie să-şi facă viaţa roditoare în orice moment şi conştientizîndu-şi menirea sa, să împlinească scopul pentru care a fost creat."

FIINŢA UMANĂ ESTE SAU NU ESTE CU TOTUL LIBERĂ ?

Adeseori mi-am pus întrebarea, dacă omul este în întregime liber? Am întrebat din nou: "Nu ar fi fost mai bine dacă Dumnezeu ar fi creat omul şi toată creaţia în mod perfect? Căci atunci, omul nu ar fi putut

greşi şi nu ar fi fost aşa de multă suferinţă, întristare, ignoranţă în lume din cauza erorilor şi păcatelor sale. Însă acum, într-o creaţie supusă iluziei, ignoranţei, tentaţiilor, avem de îndurat tot felul de suferinţe şi dureri".

Un înger, care a venit să-mi răspundă din sferele cele mai înalte ale cerului şi care ocupa o poziţie extraordinar de ridicată acolo, mi-a răspuns: "Dumnezeu nu l-a făcut pe om ca o maşină, care să lucreze automat şi nici nu a fixat destinul lui, ca în cazul astrelor, sau al planetelor care nu pot să se mişte niciodată altfel, în afara traiectoriei lor dinainte stabilite. Dumnezeu a făcut omul după propria sa asemănare, după propria sa imagine, făcîndu-l liber, înzestrîndu-l cu putere de înţelegere, hotărîre şi forţă de a acţiona. Dacă omul nu ar fi fost liber, el nu ar fi fost niciodată în stare să se bucure plenar de evoluţia spirituală, de prezenţa lui Dumnezeu, pentru că el ar fi fost o simplă maşină care se mişcă, fără să cunoască sau să simtă, ca şi stelele care se mişcă fără să cunoască sau să simtă spaţiul infinit. Dar omul, fiind total liber, este prin natura conştiinţei sale, opus acestui fel de alcătuire, care rezultă atunci cînd lipseşte sufletul. O asemenea realizare, dacă omul nu ar fi fost liber, ar fi fost imperfectă. Căci un asemenea om, nu ar fi fost decît un sclav, a cărui perfecţionare, l-ar fi obligat să îndeplinească orbeşte anumite acţiuni, să gîndească în anumite feluri şi în urma realizării acestor fapte, el nu s-ar fi bucurat căci nu ar fi fost implicat prin propria sa posibilitate de alegere. Pentru acel om, nu ar fi fost nici o diferenţă între Dumnezeu şi o piatră, pentru că el niciodată nu ar fi putut să discearnă, să aleagă, să realizeze ceea ce este bun şi ceea ce este rău. Omul, şi împreună cu el toată creaţia, a fost nu întîmplător supus iluziei, însă fără îndoială, nu pentru totdeauna. Prin ignoranţa sa, omul a ajuns la suferinţă, dar chiar şi din această stare, este posibilă evoluţia sa spirituală, prin dezvoltarea pe deplin a puterilor sale lăuntrice latente. Uneori, el progresează prin suferinţă, învăţînd lecţia necesară perfecţionării sale ulterioare. De aceea, cînd în cele din urmă atinge nivelul perfecţiunii, în lumile superioare, el va fi recunoscător lui Dumnezeu, pentru că el înţelege acum de ce a fost lumea creată în felul acesta gîndind în sinea sa: "Toate lucrurile, toate acţiunile, toate gîndurile lucrează împreună spre binele celor ce doresc să-L cunoască pe Dumnezeu, şi pînă la urmă trebuie să facă aceasta". (Romani).

MANIFESTAREA IUBIRII LUI DUMNEZEU

Apoi, un alt mare înţelept a spus: "Toţi locuitorii cerurilor cele mai înalte ştiu că Dumnezeu este iubire. Iubirea Sa este aşa de mare, atît de intensă, atît de elevată, încît El se încarnează prin modelele sale

Divine, pentru a-i ajuta pe oameni să progreseze.

Astfel, avem cazul lui Isus care s-a jertfit pe cruce pentru salvarea umanităţii. El a suferit astfel, ca să poată să-i salveze pe oameni, preluînd păcatul întregii omeniri. În cazul modelelor divine, iată că Dumnezeu a devenit chiar om. Şi astfel arată umanităţii lubirea Sa, iar oamenii avînd în faţă aceste exemple divine să aspire să ajungă la fel de elevaţi şi să-L poată cunoaşte pe Dumnezeu. Dacă nu ar fi fost aşa, dragostea sa ar fi rămas ascunsă pentru totdeauna oamenilor. Acum întreaga creaţie, aşteaptă cu nerăbdare manifestarea modelelor divine care urmează să restaureze şi să impulsioneze evoluţia la nivelul planetei noastre. Încetul cu încetul, se va apropia timpul cînd întreaga creaţie, recunoscînd pe Dumnezeu în toate acţiunile, gîndurile şi aspiraţiile ei, va fi eliberată pentru totdeauna de ceea ce este rău, de suferinţă, de ignoranţă şi de iluzie. Atunci umanitatea va rămîne într-o stare de fericire superioară, şi fiind unită cu Dumnezeu, va împlini scopul pentru care a fost creată, şi vom putea spune că Dumnezeu va fi simţit permanent în fiecare fiinţă."
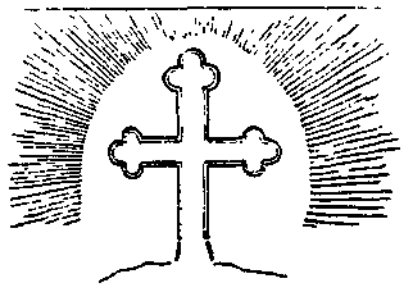
De asemenea, îngerii mi-au mai spus multe lucruri pe care nu am primit permisiunea să le dezvălui. Am consemnat numai unele dintre cele mai simple viziuni pe care le-am avut, cît şi răspunsurile pe care le-am primit la întrebările mele, în lumile invizibile, în speranţa că mulţi dintre cei care le vor citi sau asculta, vor obţine prin intermediul lor, inspiraţia spirituală necesară evoluţiei, vor avea prudenţa de a nu greşi, vor asimila această învăţătură, şi chiar vor putea spera la o mîngîiere viitoare pentru suferinţele cu care încă se confruntă. Nu este prea departe timpul în care toţi cei care vor afla aceste lucruri, vor trece şi ei în lumea invizibilă, şi vor vedea aceste lucruri direct cu proprii lor ochi. Atunci vor fi capabili să confirme ceea ce acum li se pare de necrezut. Dar, înainte de a părăsi pentru totdeauna această lume, pentru a merge în Împărăţia Veşnică a Tatălui Divin, trebuie ca prin ajutorul Harului şi a Graţiei Divine să aspirăm şi să ne rugăm cu fervoare pentru a deveni prin evoluţia noastră spirituală, demni de această stare. Astfel, vom reuşi fără îndoială, să îndeplinim scopul existenţei noastre şi vom intra fără umbră de regret în bucuria eternă a Împărăţiei Divine a Tatălui Ceresc.